

3

POLİTİK-GÜNDEM

Boykot Karşıtlığında
Somutlaşan Sistemçilik

6

EMEK

Bir İş Cinayeti... Bir İntihar...
Bir Hapis...

20

KOLEKTİF DOĞRULTU

Kendiliğindencilik
Üzerine

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

Demokrasi

3 Mayıs 2018

Yıl:1

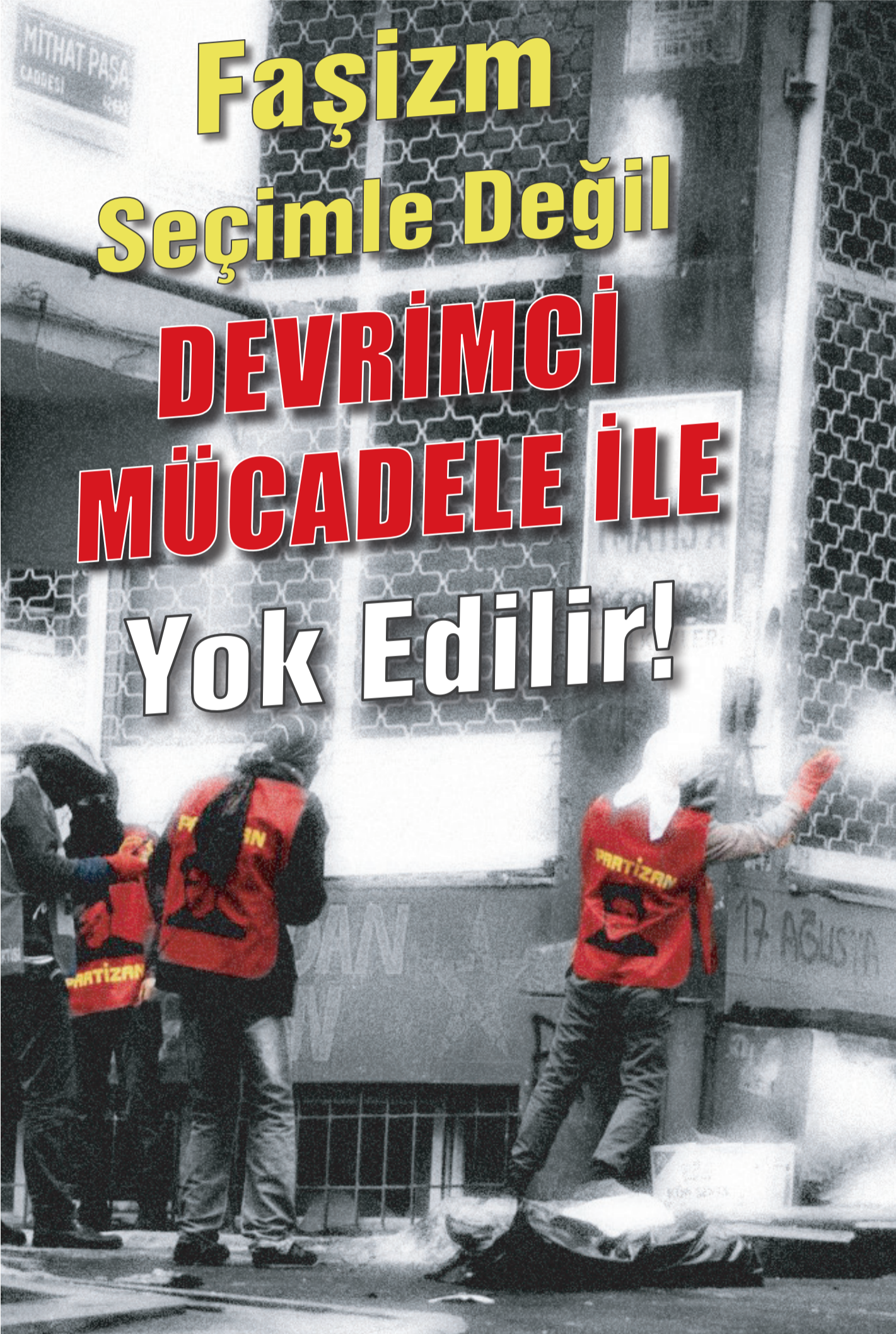
Sayı:9

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

Faşizm Seçimle Değil DEVİRİMCİ MÜCADELE İLE Yok Edilir!

GÜNCEL

Dersim'de iki halk savaşçısı ölümsüzleşti

Dersim Aliboğazı'na dönük TC güçlerinin başlattığı operasyonda ölümsüzleşen gerillaların Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist - Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu savaşçıları olduğu öğrenildi. 4 taburluk bir askeri güçle Aliboğazı'nda gerçekleştiren operasyon sonrası çatışmaların sürdüğü öğrenildi. ■s.10

KADIN

Köleliğimizi Kırarak Özgür Bir Yaşama Atılalım - III

Elbette ki ailedeki kadının durumu ikili bir karakter kazanır, bir yandan erkeğin kölesi durumundayken, öte yandan çocuklar açısından erkek tarafından "iktidar ortağı" durumuna getirilerek, çocukların sahibi konumundadır. ■s. 14-15

ÇEVRE

Emperyalistler Arası Enerji Savaşları ve Küresel Isınma

Kapitalist sistemin emperyalizm aşamasına geçmesi ile birlikte dünya pazarlarına hakim olma dalaşı ve üretim anarşisi sonucu emperyalist güçlerin ve tekellerin kâr hırsı, 200 yıl içinde dünyayı mahvetti. ■s.9

yeni demokrasi'den

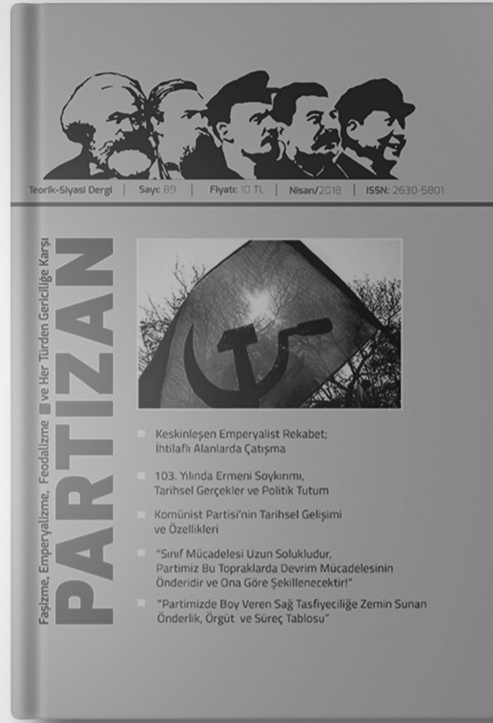
Gazetemizin dokuzuncu sayısıyla okurlarımızla buluşurken Nisan ve Mayıs aylarının komünistler, devrimciler, işçi sınıfı ve emekçiler için önemli tarihselliklerini yaşıyoruz. 1 Mayıs'ı geride bırakırken 6 Mayıs Deniz, Yusuf, Hüseyin'in ve 18 Mayıs komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledildiği günlerin arifesindeyiz. Ülkemiz sınıf mücadelesinin çetin koşulları can bedeli bir kavgayı şart koşarken sonsuzluğa uğurlanan kızıl karanfiller geleceği muştulamaya devm ediyor.

Egemen sınıfların yönetim krizi derinleşirken işçi sınıfı, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin karşısına bir kez daha seçim aldatmacası çıkarılıyor. Seçimlere dönük politik güçlerin tutumları ortaya çıkarken boykot etrafında canlı bir tartışma da kendini gösteriyor.

Gazetemiz basılı ve dijital medya alanında bu tartışmaların nabzını tutarak halk kitlelerine doğru politikanın taşınmasında rol üstlenecektir. Bu süreçte gazetemizin okur kitlesini aşarak en geniş kesimlere ulaştırılması devrimci çizginin halka taşınmasında önemli bir işlev teşkil edecektir.

Yine bu süreçte gazetemizin yazı ve haberlerle beslenmesi canlı siyasi seçim ortamını yakalamakta ve gelişmeleri sayfalarımıza yansıtmakta bizlere değerli katkılar sunacaktır.

Yeni Demokrasi, devrimci iddia ve yönellimle birleşen boykot tavrının aktif bir sesi ve taşıyıcısı olacaktır.

Partizan'ın yeni sayısı çıktı!

Uzunca bir aranın ardından yeni sayımızla okurlarımızla buluşmanın coşkusu içindeyiz. Biliyoruz ki bu coşku kolektifin bir parçası olan tüm yoldaşlarımızın ortak coşkusudur.

Kolektifimizin örgütsel yapısına ve aynı zamanda ideolojik-siyasi hattına yönelik çeşitli saldırıların gerçekleştiği bir dönemi yaşadık. Bu süreçte sınıf mücadelesindeki görevlerimize odaklanmada birçok yetersizlikle karşı karşıya kaldık. Bir kısmı 'iç sorunlar' başlığı altında ele alınan, ideolojik-politik açıdan ise daha geniş düzlemde değerlendirmeyi gerektiren bu sorunlar, sınıf mücadelesinde daha güçlü bir konumlanış için tartışılmaya devam edecektir. Bu tartışmada bize yol gösterecek olan Marksist-Leninist-Maoist ideoloji ve İ. Kaypakkaya yoldaşın komünist çizgisidir.

Dünyada ve ülkemizde birçok cephede çatışmalarla kendini gösteren süreç, keskinleşen sınıfsal, ulusal çelişkilerin ve birçok toplumsal çelişkinin izdüşümü niteliğindedir. Ülkemiz hakim sınıflarının ekonomik, siyasi ve bölgesel ayaklarıyla ciddi bir yönetim krizi yaşadığı günümüzde halk kitlelerine bir kez daha "seçim" dayatılmaktadır. Egemen sınıf ilişkilerinin ve devlet hakimiyetinin korunabilmesi için daha merkezi bir faşist sistemin inşası sürerken "seçim" aldatmacası bir kaldıraç olarak kullanılmaktadır. Hakim sınıf klikleri arasında çe-

lişkiler yoğunlaşsa da işçi sınıfı ve ezilen kesimlere düşmanlıkta tüm egemenlerin birleştiği tartışmasızdır. Efrin özgülünde görüldüğü gibi söz konusu sınıfsal ve ulusal çıkarlar olduğunda sermaye kesimleri ve düzen partileri ortak paydalar da buluşmaktadırlar. Bütün bunlara rağmen gelişmelerin egemen klikler nezdinde de ciddi krizleri bağrında taşıdığı görülmektedir. Daha da önemlisi işçi sınıfı ve halkın çelişkilerinin büyük bir potansiyeli biriktirdiğini belirtmek gerekir.

Ülkemizdeki bu gelişmelerin arka planında dünya çapında emek-sermaye çelişkinin yoğunlaşması ve buna paralel artan emperyalist rekabetin etkileri bulunmaktadır. "Keskinleşen Emperyalist Rekabet; İhtilafli Alanlarda Çatışma" başlıklı yazımızda çeşitli boyutlarıyla bu konuyu irdelemeye çalıştık.

Ermeni Soykırımı'nın 103. Yıldönümü vesilesiyle "Ermeni Soykırımı, Tarihsel Gerçekler ve Politik Tutum" başlıklı yazımızda üzeri örtülmeye çalışılan tarihsel gerçekleri bir kez daha dillendirerek komünistlerin Ermeni meselesindeki görüşlerini ifade ettik.

Revizyonist, oportünist ve sağ tasfiyeci akımların Komünist Parti'nin tarihsel ve devrimci rolünü silikleştirmeye çalıştığı günümüzde "Komünist Partisi'nin Tarihsel Gelişimi ve Özellikleri" adlı yazımızla bu konuda doğruları ortaya koymayı gerekli gördük.

Bu sayımızın ana gövdesini Proletar-

ya Partisi'nin iç yayınları ve açıklamalarına dayanan "Sınıf Mücadelesi Uzun Solukludur, Partimiz Bu Topraklarda Devrimci Mücadelelerin Önderidir ve Ona Göre Şekillenecektir" ile "Partimizde Boy Veren Sağ Tasfiyeciliğe Zemin Sunan Önderlik, Örgüt ve Süreç Tablosu" başlıklı iki yazı oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesinin omuzlarına büyük sorumluluklar yüklediği bu süreçte ideolojik-politik konularda olduğu gibi örgüt anlayışında da daha sağlam bir çizgiyi geliştirmek tüm bu meselelerde derinlikli bir değerlendirmeyi zorunlu kılmaktadır. Söz konusu yazıların bu amaca hizmet edeceği inancındayız. Bu inancın kaynağı 24 Nisan 1972'de ülkemiz topraklarında İ. Kaypakkaya yoldaşın önderliğinde inşa edilen komünist hareketin sınıf mücadelesindeki kararlılığıdır.

Yeni sayımızda buluşmak umuduyla...

*Partizan Dergisi'nin yeni sayısına tüm Umud Yayımcılık büroları, Kadıköy, Taksim, Beşiktaş Mephisto ile Ankara/Kızılay İlhan İlhan Kitabevi'nden ulaşabilirsiniz.

İLETİŞİM:umutyayimcilik1@gmail.com – 0212 235 20 22

ADRES: İskenderpaşa Mahallesi, Horhor Caddesi, 70/4 Aksaray/İSTANBUL

BOYKOT KARŞITLIĞINDA SOMUTLAŞAN SİSTEM İÇİLİK

17 Nisan 2018'de Devlet Bahçeli "sürpriz" bir şekilde yeni "ortağı" Tayyip Erdoğan'a erken seçim çağrısı yaptı. Erdoğan da gecikmeden 17 ve 18 Nisan'da sırayla Bahçeli ve AKP yetkili organlarıyla "dar alanda kısa paslaşmalar" yaparak 24 Haziran 2018'de "daha da erken seçime" gidileceğini ilan etti. Seçim ilanının kendisinin dahi danışıklı dövüş biçimindeki "şikeli" yapısı, seçimin niteliğine ve muhtevasına dair ilk belirlemeleri yapmayı kolaylaştırıyor. Seçimin ilan edilmiş biçiminden önce bu seçime dair belirlemeleri kolaylaştıran siyasal, sosyal gelişmeler söz konusudur.

Tayyip Erdoğan "erken seçimin" bir kriz belirtisi olarak defalarca dile getirmesine rağmen 24 Haziran erken seçimini ilan etmek zorunda kaldı. Tayyip Erdoğan bu noktada o kadar hassas ki 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra gerçekleşen 1 Kasım 2015 seçimlerini "erken seçim" yerine "tekrar seçim" diye isimlendirerek algı yönetimine de girişti. 24 Haziran seçimleri "Cumhurbaşkanlığı" rejimine geçişi içeren bir muhtevaya da sahiptir. Yeni sisteme geçişi, bölgede yaşanan gelişme ve risklere karşı bir an önce gerçekleştirme zorunluluğu olarak tanımlamışlardır. Tayyip Erdoğan-AKP ve MHP kliği ilan ettikleri erken seçimi esasında bir politik kriz ortamında ilan etmektedirler. Tutumları, davranışları ve söylemleri tercüme edildiğinde karşımıza politik krizlerini temsil eden ifadeler çıkmaktadır.

PARÇALANMA, ARAYIŞ VE POLİTİK KRİZİN BİR SONUCU OLARAK SEÇİMLER

"Erken", "tekrar", "baskın" vb. adı ne olursa olsun rutin dışı bir seyirde izleyen seçim zincirlerinin sistemin yaşadığı politik krizin tipik sonuçlarından biri olduğunu belirtmek gerekir. Türk hakim sınıfları ise bir süredir refe-

randumları da içine alan oldukça sık periyotlarla kitleleri sandığa taşımaktadır. Sandık koşullarını tekrar tekrar ortaya çıkaran şey egemen sınıflar arasındaki çatlakların derinleşmesi ve tıkanan sisteme dair arayışlardır. Son on yılda tam üç defa referandum yapılarak anayasal değişikliklere gidilmesi dahi egemen sınıfların politik iktidar sorununa işaret etmektedir. Gerçekleştirilen değişiklikler ve oluşan yeni dengeler sonucunda sürekli başka sorunların ortaya çıktığı bir tablo söz konusudur. Hatırlanacağı gibi 15 Temmuz darbe girişiminin sorumlusu olarak 2010 referandumu-

sürekli arayış halinde, dönemin ruhuna uygun şekillenen ittifaklar göze çarpıyor. Bu hamleler özellikle Tayyip Erdoğan ve AKP'nin politik ömrünü uzatmasına, sistemin kriz içinde bir şekilde yönetilmesine olanak sağlamaktadır. Aynı süreçte egemen klikler arası ve klik içi sorunlar da derinleşmektedir. Genel olarak yönetme krizine sürekli yeni halkalar eklenmekte, derinleşen politik kriz kliklerin saldırganlığını artırmakta ve bunun faturası halk yığınlarına baskı, zulüm ve daha katmerli bir sömürü olarak yansımaktadır. Sistemin ekonomik ve siyasi olarak derin bir sar-

çimler kitleler üzerinde yarattığı etkiyle halen politik ömrünü ve rolünü sürdürmektedir. Bu bağlamda özellikle bizim gibi ülkelerde seçimlerin ve parlamentonun oynadığı rolün politik yönünü doğru kavramak ve buna göre konumlanmak önemlidir. Faşist diktatörlük uluslararası politik iklimle uyumlu hareket ederek sistemini biçimlendirmekte ve devamlılığını korumaya odaklanmaktadır. Bu bağlamda onun parlamentosu, anayasası ve yasaları egemen sınıfların çıkarı için sadece bir incir yaprağıdır. O esas gücünü ve mekanizmasını burarlardan almaz. Yazılı olmayan faşist kurallarından, yasalarından ve faşist kurumsal işleyişinden alır. Ancak bu tabloya rağmen seçim ve parlamentonun politik işlevini tümüyle kaybettiğini söylemek yanlış olur. Bugünkü gerçeklikte geniş kitlelerin daha etkili bir şekilde bilinçlendirilmesinde ve devrimci potansiyelinin daha dinamik hale getirilmesinde boykotun rolü kavranmaksızın kitlelerin faşizm karşısında doğru bir politik bilinç ve konumlanış alması sağlanamaz.

Özellikle son beş yıllık süreç boyunca faşist diktatörlük

nun oluşturduğu dengeler ilan edilmişti. Kriz ortamında "Başkanlık" referandumunun yarattığı dengelerin hangi gelişmelere neden olacağını ise zamanla göreceğiz. Çünkü AKP-MHP ittifakı yeni dengelerin ittifakıdır. Bu "yeni" ittifak, dağılma gösteren egemen sınıf ittifaklarının yeni koşulları üzerinde kurulmuştur.

Son beş yılda egemen sınıf klikleri arasındaki ilişkide ciddi bir geçişlilik söz konusudur. Bu özellikle hakim pozisyonundaki Tayyip-AKP kliğinin yönlendirici ve etkili hamleleriyle gerçekleşmektedir. İç politikada, kendi iç bütünlüğünü bozan ama dağılmasına müsaade etmeyen hamleler (Ahmet Davutoğlu'nun tasfiyesi ve Abdullah Gül'ün hedefe alınması gibi) öne çıkarken ve dış politikada

sıntıya meyilli yapısı altında eskisi gibi yönetilmek istemeyen kitleler sürekli genişlemektedir.

Egemen sınıfların, sistemin huzur ve güvenliğini de düşünerek cenk alanı olarak seçtiği yerlerden biri sandık olmaktadır. Bu cenk alanında parçalanın, taraflaştırılan ve gerçekle yüzleşmesi engellenen ise geniş kitleler olmaktadır. Geniş kitlelerin "rızası" sandıkta yeniden alınarak sistem kendi meşruiyetini güçlendirmek istemektedir.

BOYKOT SİLAHINA ÖMRÜ DOLMUŞ MUAMELESİ YAPAN REFORMİZMİN ZAYIFLIĞI

Tarihsel rolünü esasta tamamlamış olan parlamentarizm ve burjuva se-

ve onun dümenindeki Erdoğan-AKP kliğinin seçimi bir aldatmaca ve yönetme biçimine dönüştürüp, egemen sınıflar arasındaki denge ve ilişkide bir savaş alanına çevirerek geniş kitleleri manipüle etmekte ve onları kendi iktidarına ve sisteme yeniden bağlamaktadır. İlerici, devrimci, demokrat güçlerde ise "sandık" mücadelesiyle bu faşist yapıyı geriletme ve yenilgiye uğratma yaklaşımı hakim olmaktadır. Bu temelde egemen sınıflar arasındaki çatışmanın bir uzantısına, onlar arasındaki saflaşmanın bir parçası haline gelmeye kadar uzanan yaklaşımlar hüküm sürmektedir. Son anayasa referandumunda yaşandığı gibi Erdoğan-AKP kliğinin faşist saldırılarına öfke kusan geniş kitleler bir önceki anayasa için sandığa davet edilerek "Hayır" cephesine angaje

edilmiş, sistemin bir bütün faşist karakteri sadece Erdoğan-AKP kliğinde cisimleştirilmiş, kitleler sonucu basından belli olan bir seçimin basit bir dolgu malzemesine dönüştürülmüştür.

Parlamentonun, seçimlerin sistemin güvenliği ve geleceği için bizzat faşist diktatörlük tarafından tek taraflı olarak yok sayıldığı adeta tepelendiği koşullar yaşanmaktadır. Seçilmiş HDP milletvekilleri ve eşbaşkanları tutuklanmış, seçilmiş belediye başkanları görevlerinden alınmış ve kayyum sistemi hayata geçirilmiş, meclis OHAL ve KHK'ler ile devre dışı bırakılmış, siyasi mücadelenin sistem ve kitleler nezdinde bir alanı olmaksızın çıkarılmış, bu anlamda görünürdeki biçimsel siyasi işlevi dahi berhava edilmiştir. Tüm bu gerçeklere rağmen sanki seçimler ve parlamentodan faydalanma ilkesel, zorunlu ve kaçınılmazmış gibi yaklaşan parlamentarist siyasi çizgide demirlemiş demokratik-ilerici çevrelerin yanında devrimci-yurtsever kesimler de söz konusudur. Boykotun tarihsel ve politik rolü olmadığına dair geniş kitleleri ikna etmeye çalışan bir ideolojik ve ilkesel düzeye çekilmiş bir tutum söz konusudur.

Egemen sınıfların çığırından çıkmış bir çatışma alanına dönüşen sandık ve seçimler, boykotun Erdoğan-AKP kliğinin işine yarayacağı propagandasına da olabildiğince nesnel bir zemin sunmaktadır. Bu durumu özellikle CHP'nin başını çektiği egemen sınıf kliği olabildiğince etkili kullanmaktadır. Faşist diktatör Tayyip Erdoğan ve faşist AKP-MHP ittifakına karşı öfke ve kinle dolu geniş kitleler CHP'nin bu propagandasının yoğun bir şekilde etkisinde kalmaktadır. Bu faşist kliğin anti-faşist halk kitlelerini manipüle eden politik propagandası, kendi çıkarları için anlaşılırdır. Anti-faşist toplumsal kesimler bir yandan CHP'ye derin ve kapsamlı bir güvensizlik yaşarken öte yandan örgütsüz olmanın getirdiği ve demokratik-devrimci cephenin zayıflığından kaynaklanan seçeneksizlikle bu faşist klik partisine eklemelenmektedir. Özellikle son seçimlerde sandığa gitmeme durumunun AKP ve Tayyip Erdoğan'a yarayacağına dair yaygın propaganda kitlelerde "demokrasiçilik" oyununu canlı tutmaya dönük etkili bir propagandaya dönüşmüştür. Bu durum kitlelerin boykot yoluyla öfke ve tepkisini göstermesinin önünde bir barikat olarak kullanılmaktadır.

Reformist cephenin bu geri propagandanın gönüllü aktörleri olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Seçimleri esas mücadele biçimine çeviren ve egemen kliklerden birine yedeklen-

mekten kurtulamayan bu reformist çizgiyi öne çıkaran politik iktidar iddiasından yoksunluk ve ideolojik kırılmalardır. Aksi halde seçimlere yönelik gerçekleri dillendirmek, kitlelerin boykot eğilimini desteklemek, onu parlamento ve seçimler dışında bir mücadeleye ve iktidar perspektifine yönlendirmek gibi 'zor' bir görevle karşı karşıya kalacaklardır. Özellikle egemen sınıflar arasındaki çelişkinin ve sistemin bir bütün politik krizi ve yönetme noktasında yaşadığı sorunun boyutu ortaya konduğunda sistem dışı arayışa tekabül eden boykot çikışı sorumluluğu ciddi bir tutum anlamına gelmektedir. Bu temel-

de boykotun ya- r a - t a c a ğ ı s i s t e m karşıtı etki, sistemin daha sert ve acımasız bir tepkisiyle karşılanacak ve çelişki sertleşecektir. Reformist cenahın bu düzeyde bir gelişmeyi göğüsleyecek ne bir ideolojik duruşu ve konumlanışı ne de sistemden kopuşa uygun sınıfsal karşıtlığı ve çelişkileri söz konusudur. ÖDP'den EMEP'e, TKP'lerden CHP içindeki reformcu damara kadar bunu göğüsleyecek bir yaklaşım söz konusu değildir. Bu gerçeklik aşırılığa kaçan bir biçimde boykot karşıtlığında kendini ifade etmektedir. Pasifizmi ve tasfiyeciliği öne çeken, geniş kitleleri bir bütün olarak faşist sisteme karşıtlık yerine sistemi Erdoğan ve AKP ile özdeşleştirerek kitleleri tek yanlılığa mahkum eden bir politik tutum öne çıkmaktadır.

KÜRT HAREKETİ VE KULLANMAKTAN İMTİNA ETTİĞİ BOYKOT TERCİHİ

Boykota karşı duran diğer bir eğilim de Kürt Ulusal Hareketi ve onun güç ve etkisine göre yönelim belirleyen ve adeta kimlik bunalımı yaşayan devrimci, demokrat, ilerici kesimlerden gelişmektedir. Kürt ulusal hareketi boykot tercihinin mücadelesi boyunca çok kolay başvurmamıştır. Bunun birçok nedeni vardır. Ancak asıl nedeni esas mücadele biçimine, bunun ana dinamikleri olan silahlı mücadeleye ve hiç kuşkusuz kendi örgütlü gücüne güven meselesiyle

ilgilidir. Bu bağlamda seçimlere katılım sağlayarak hem sisteme gücünü gösterme hem de bu vesileyle kürsüyü en etkili şekilde kullanma yöntemi benimsenmektedir. Özellikle barış ve uzlaşma siyasetini esas aldığı süreçten bugüne seçimlere yönelik yaklaşımı adeta sabitlenmiş, tek bir taktiği benimsemiş, boykot silahına politik bir rol yüklememiştir. Kuşkusuz bu onun sistemli hale gelmiş çizgisiyle ilgilidir. Bu yaklaşımın uzlaşmacılıktan malul olduğu ancak örgütlü gücünü ve mücadelesini çok geriye atmadığını belirtilmelidir. Hiç kuşkusuz bu Türkiyelileşme adı altında

HDP projesinin ortaya çıkması na kadar g e -

Bugünkü gerçeklikte geniş kitlelerin daha etkili bir şekilde bilinçlendirilmesinde ve devrimci potansiyelinin daha dinamik hale getirilmesinde boykotun rolü kavranmaksızın kitlelerin faşizm karşısında doğru bir politik bilinç ve konumlanışın sağlanamaz.

çerlidir. Özellikle HDP ile sistemi demokratikleştireceğine ve bunu da parlamento yoluyla yapacağına dair ortaya atılan iddia ve konumlanmış, bu rüzgarın yarattığı etki ve ulaşılan oy oranı ile daha da öne çıkmıştır. Devamında sistemin Kürt meselesinde savaşa yeniden evrilmesi, tüm demokratik kanalları ve legal sahayı kapatmaya yönelik hamleleri ulusal hareketin bu alanda örgütsel yapısını, etkilediği kitleyi ve izlediği politikayı bir krize sokmuştur. HDP'nin hedefine ulaşmada belirlediği araç ile o aracın egemeni olan sistemin bu aracın kullanımına dair katı sınırlaması ve saldırganlığı bu yönelimin krizinin nedenidir. Bu anlamda yönelimin kendisi meşruyet sorunu yaşamakta, Kürt halkının reaksiyonuyla karşılaşmaktadır. Boykotun kullanımına dair Kürt hareketinin tutucu yaklaşımı ise devam etmektedir. Özellikle yaşanan çok yönlü saldırganlıkta bu tutuculuk, seçimler yoluyla değişimin sağlanacağına dair ideolojik bir algıya ve şekillenişe dönüşmektedir.

HDP EKSENİNDEKİ DEMOKRATİK VE DEVRİMCİ GÜÇLERİN EKLENTİLİ BOYKOT ALERJİSİ

Bu tabloda özellikle Kürt hareketi ve HDP ile izlenen çizgiye kayıtsız bir biçimde ittifak politikasını tercih eden devrimci hareketlerin konumlanışı oldukça trajiktir. Politik iklimin yarattığı nesnel koşullara ve kitlele-

rin sisteme güvensizlikle şekillenen eğilimine devrimci yanıt verme yerine Kürt hareketiyle dayanışma adı altında onun seçimler noktasındaki tutucu yaklaşımı ve boykot karşıtı tutumuna eklemelenmektedir. Bu kesimler geniş kitlelerde ciddi bir tartışmaya dönüşen boykot tercihinin karşı cesaretlendirici olmak bir yana boykotun gerçekleşmemesi ikna çabasına yönelmektedir. Kopuş ve sıçrama olanağı ideolojik zayıflık, kırılma ve kimlik yitimi koşullarında daha gerilere düşmektedir. Sisteme bağlanma ve düşman bilincinin silikleşmesiyle ilerleyen çizgi, tasfiyecilik ve reformizmin her türlü etkisiyle belirginleşmekte, yönelim kazanmaktadır.

Son süreçte özellikle kitlelerin seçimlere yönelik güvensizliği, seçimlerin ve parlamentonun politik işlevinin zayıflamasına yönelik kavrayışı gelişmektedir. Reformist cenahın ve kimi devrimci-demokrat kesimlerin seçimlere umut bağlatan politik konumlanışı, bu temelde yaygın propagandası ve Tayyip Erdoğan'a kilitlemiş siyaset tarzı ile sistemin imajı kitleler nezdinde bir nevi tamir edilmektedir.

Son üç yılda gerçekleşen seçim deneyimleri, ortaya çıkan sonuçlar, OHAL, bölgesel ölçekte Efrin'in işgali, Kürt hareketine yönelik kapsamlı saldırılar, meclisin tam anlamıyla işlevsizleştirilmesi gibi gelişmeler geniş kitlelerin tahammül edemediği bir noktaya ulaşmış boykot seçeneğinin daha güçlü tartışılmasını beraberinde getirmiştir. Devrimci, ilerici, demokratik güçlerin sisteme gerçek muhalefetinin önünde CHP faşist kliğinin AKP-Erdoğan karşıtlığı ile halk kitlelerinin üzerinde yarattığı etki vardır.

Faşist sistemi ortadan kaldırmak için bugünkü koşullarda boykot seçeneği esas alınmak zorundadır. Politize olan iklimde, boykotu temeline alan aktif ve sonuç alıcı bir pratik çalışma etrafında kenetlenilmelidir. Seçimlerle, onun ortaya çıkaracağı sonuçlarla egemenlerin politik krizinin ve faşist saldırganlığının ortadan kalkmacağı bilinmelidir. Gerçek kurtuluşun geniş kitlelerin örgütlü ve devrimci mücadelesinden geçtiğini anlatmak için bu seçim önemli bir fırsattır. Buna odaklanmayan, seçim endeksli bir çalışma seçim sonuçlarıyla birlikte demokratik-ilerici cenahın sistem karşıtı çizgisinin daha fazla aşınmasını, kitlelerin tüm örgütlü güçlere güvensizliğini büyüten bir etki yaratacaktır. Bu bugünden görülmeli ve boykotu politik rolünü kaybetmiş bir öcü gibi gösterme gayretinden uzak durulmalıdır. Zira bu gayret halkın ve devrimin çıkarlarına değil sistem içi çıkarılara hizmet etmektedir.

OHAL'e yasaklara ve baskılara karşı alanlarda 1 Mayıs coşkusu

İSTANBUL

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, İstanbul Maltepe'de yapılan mitingle kutlandı.

İdealtepe sahil kolunda KESK, TMMOB, HDP'nin aralarında olduğu parti ve örgütler erken saatlerde toplanarak yürüyüş için kortej düzeni aldı. İdealtepe kolunda en kitlesel kortejler KESK ve HDP olurken birçok pan-

kartta OHAL, baskı, yasaklar ve sömürüye karşı 1 Mayıs'a işaret edildi. İhraç edilmelerine karşı direnişte olan KESK'li emekçiler de "KHK'lar gidecek biz kalacağız" pankartı ile KESK kortejinde yerlerini aldı. Polis, burada kurduğu arama noktasında, birçok demir ve uzun sopa-lı pankart olmasına karşın pankartların sopalarnı söktü.

Miting programı 1 Mayıs 1977, 1989, 1996, 10 Ekim Ankara Katliamı, Suruç Katliamı ve mücadelede ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından "Devrim şehitleri

ölümsüzdür!" sloganı atıldı. Daha sonra sahneye çıkan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Korosu devrim marşlarını söyledi.

"KAPİTALİZM KRİZİ EMEKÇİLERE FATURA EDİYOR"

İhraç edilen KESK'li Nuray Şimşek ve Zeytinburnu Belediyesi önünde direnen taşeron işçisi Kenan Güngördü mitingi örgütleyenler adına ortak metni okudu. Kapitalizmin krizi tüm dünyada emekçilere dönük yeni bir saldırı dalgasıyla aşmaya çalıştığına dikkat çekilen açıklamada, hak gasplarının, sömürünün, milliyetçilik ve yabancı düşmanlığının arttığına değinildi. OHAL düzeninin de emekçileri kontrol altında tutmak için kullanıldığı belirtilen açıklama mücadele çağrısıyla sona erdi.

Miting Faruk Demir, Erdal Güney ve Yasemin Göksu'nun sahne almasıyla sona erdi.

ANKARA

Ankara'da 1 Mayıs, baskı ve engellemelere rağmen on bini aşkın işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. 3 arama noktasından geçerek alana ulaşım sağlanırken, sırt çantasının yanı sıra, powerbank, makyaj malzemeleri, kalem gibi eşyalar ile alana girişe izin verilmedi. Sendika-

lar, dernekler, kitle örgütleri ve siyasal kurumlar saat 12.00'den itibaren Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanarak kortejlerini oluşturdular.

Miting programı saygı duruşu ve Grup Kibele tarafından seslendirilen 1 Mayıs Marşı ile başladı. Tertip Komitesi adına açılış konuşmasını DİSK

Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun Görgün gerçekleştirdi. Görgün'ün gerçekleştirdiği açılış konuşmasının ardından Lal Gazel çeşitli dillerde hazırladığı ezgilerle bir dinleti sundu.

Miting Grup Kibele'nin söylediği marşlar ve çekilen halaylarla sona erdi.

DERSİM

Dersim'de 1 Mayıs mitingi Seyit Rıza Meydanı'nda yapıldı. Geçen yıla oranla katılımın yüksek olduğu miting KESK'e bağlı sendikalar, DİSK'e bağlı Genel İş, Gıda İş'e üye Munzur Su İşçileri, Yol-İş, EMEP, HDP, ESP ve CHP'nin yanı sıra bini aşkın kişi katıldı. 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin başvurusuna "Partizan yasak" yanıtı veren Emniyet Müdürlüğü miting alanına ESP ve SMF bayraklarını da almadı.

"İnsanca bir yaşam, demokrasi ve güzel günler için yaşasın 1 Mayıs" şiarlı pankartın açıldığı alanda Türkçe ve Kürtçe sloganlar atıldı. Saygı duruşunun ardından 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı Yılmaz Çetin ve HDP Grup Başkanvekili Filiz Kerestecioğlu konuşma yaptı. 1 Mayıs kutlaması davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

VAN

Van kent merkezinde DİSK, KESK, TMMOB ve Van-Hakkari Tabip Odaları tarafından organize edilen 1 Mayıs mitingi, Musa Anter Barış Parkı'nda gerçekleştirildi. Kitle miting alanına kurulan üç arama noktasından geçerek giriş yaptı. DTK, HDP, DBP, EMEP, ESP, İHD ve Ahtamara Kadın Platformu üyelerinin de aralarında olduğu yüzlerce kişinin doldurduğu alana "Zafer direnen emekçilerin olacak", "Emeğimiz, halklarımız, demokratik ve barışçıl bir Türkiye için

1 Mayıs", "Emeği iktidara taşıyalım" pankartları asıldı.

ZONGULDAK

Zonguldak'ta 1 Mayıs ilk olarak Çaycuma ilçesinde Cumhuriyet Meydanı'nda kutlandı. Burada sendika ve meslek örgütlerinin yanı sıra siyasi parti ve kurumlar katılırken, mitingde Eğitim-Sen Çaycuma Şube Başkanı Gökhan Taner Günsan bir konuşma yaptı. Halaylar çekilerek coşkulu bir şekilde burada geçen kutlamanın ardından merkezdeki mitingde geçildi.

Saat 13.00'te İstasyon alanında toplanıldıktan sonra madenci anıtının bulunduğu meydana doğru yürüyüşe geçildi. Binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte özelleştirme karşıtı sloganlar dikkat çekti. Meydanda gerçekleştirilen mitingde Genel Maden İşçileri Sendikası Başkanı Ahmet Demirci ve Demokrasi Platformu adına konuşmalar yapıldı.

RİZE

Fındıklı'da düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşünde doğanın, çevrenin talan edilmesi, kamu kaynaklarının ve kuruluşlarının sermayeye peşkeş çekilmesi protesto edildi. Bu çerçevede atılan "Dereler özgürdür, özgür olacak!", "ÇAYKUR halkındır satılamaz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Birleşe birleşe kazanacağız!" sloganları haykırıldı.

İZMİR

İzmir'de binlerce kişi Gündoğdu'ya aktı, Partizan ve Kaypakkaya flamları alana alınmadı.

İşçilerin uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, İzmir Gündoğdu Meydanı'nda coşkuyla kutlandı. Yüz bini aşkın kişinin katıldığı mitingde, OHAL'e karşı birlikte mücadele çağrısı yapıldı. Partizan, YDK ve YDG korteji de Gündoğdu Meydanı'na giriş yaptığı esnada Kaypakkaya silüetli Partizan flamlarının yasak olduğunu söyleyen polis, Partizan flamlarını alana

alınmadı.

Tertip komitesi, mitingde 130 binin üzerinde kişinin katıldığını duyurdu.

Bir İş Cinayeti, Bir İntihar, Bir Hapis...

"Nice sultanları tahtan indirdi

Nicesinin gül benzini soldurdu

Aman aman aman aman oy

Nicesini dönmez yola gönderdi

Bir aylık bir yoksulluk biri de ölüm..."

Karacaoğlan'ın yazdığı, Neşet Ertaş'ın sesiyle kulağımızda yer eden bu dizeler bugün hala derdimizi anlatmak için dilimizde... Yüzlerce yıldır emeğe, öğretmeye "Bana bir harf öğretilene kırk yıl köle olurum" denilerek verilen değer, eğitim emekçilerinin her geçen gün daha fazla itibarsızlaştırıldığı koşullara dönüştürüldü. Hiç de tesadüf olmayan bu durum, neo-liberal politikaların uygulanmasına hız verilmesiyle son 16 yıllık AKP iktidarı döneminde çok daha fazla hayat buldu. Eğitimde özelleştirmenin ve kamuda esnek ve güvencesiz istihdamın yaygınlaştırılması amacını taşıyan tüm bu politikalar makro ölçekte bir ülkenin eğitim emekçilerinin kazanılmış haklarının geri alınmasını getirirken, mikro ölçekte pek çok trajediye de imza attı.

Ataması yapılmayan eğitim emekçilerinin pek çoğu işsizlikle cebelleşirken, bazıları aldıkları eğitimle hiçbir ilgisi olmayan alanlarda güvencesiz olarak çalışıyor, ne yazık ki bazıları üzerlerindeki bu ağır baskıyı kaldıramayarak hayatına son vermeyi seçti...

Aslında bu intiharlara bir seçim demek mümkün değil çünkü üniversitelerden mezun olmuş ve çalışma hayatına başlamak üzerine pek çok hayal kurmuş olan bu gençler, gittikçe uzayan belirsizlik ve işsizliğin getirdiği sorunlar sonucu oluşan bunalım nedeniyle kendilerini bu çıkmazın içerisinde buluyorlar. Yıllardan beri eğitim fakültelerinin kontenjanlarına

yönelik hiçbir planlama yapmayanlar, farklı bölümlerden mezun binlerce insana öğretmenlik yapmaları için gerekli formasyon belgesini parayla satan üniversiteler, yarım milyona yakın ataması yapılmayan öğretmen varken, ülkede yüzbinlerce öğretmen açığı varken çok az sayıda öğretmen ataması yapanlar bu yaşananlardan sorumlu değil mi? Pek çok branşta KPSS sınavından çok yüksek puan almalarına rağmen, yapılan alım az olduğu için ataması yapılmayan on binlerce öğretmen varken, önceliği Din dersi ve ilahiyat mezunlarına verip, on binlerce imam atayıp, Diyanet İşleri Başkanlığı'na Milli Eğitim'den çok daha fazla bütçe ayıranlar bu ölümlerden sorumlu değil mi?

Geleceğe umutla bakarken, tüm bu koşullar yüzünden o geleceğin enkazının altında kaldığını düşünen bu yüzden hayatını sonlandıran son öğretmen Merve Çavdar oldu ne yazık ki... 2014 yılında Sosyal Bilgiler öğretmenliğinden mezun olan Merve'nin 4 yıl boyunca ataması yapılmadı. Kısa süreli bir iş dışında başvurduğu işlerden olumlu bir cevap alamayan Merve öğretmen yaşadığı bunalımın sonucunda depresyon haplarının hepsini içerek hayatına son verdi... Bir çiftçinin kızı olan Merve öğretmen, 25 yaşında derse girmesi gerekirken, kara toprağa girdi... Tıpkı intihar ettiğinde cebinden 6 lira çıkan meslektaşı İbrahim Yeşilbaş gibi, "Hayatımın geri kalanını devam ettirmek için umudumu, ışığımı kaybettim..." diyen meslektaşı İsa Erdoğan gibi, tıpkı sayıları 50'ye yaklaşan, ölümü seçen diğer meslektaşları gibi...

AKP iktidarı ise, bu yaşanan öğretmen intiharları konusunda her zaman ki pervasız ve saldırgan tutumunu devam ettirerek eğitim emekçilerine karşı duruşunu bir kez daha tarihe ge-

çirdi. Geçmiş Milli Eğitim Bakanları'ndan Ömer Dinçer "Ben öğretmen olmak isteyenleri Eminönü camisinin önünde bekleyen güvercinlere benzetiyorum. Bekliyorlar ki biri önlerine yem atsın" derken, 2016 yılında Milli Eğitim Bakanı iken kendisine sorulan öğretmen intiharları sorusuna ise Bakan Nabi Avcı şöyle yanıt veriyordu. "Teknik tabiri nedir bilmiyorum ama bunu bile söyleyip söylememekte tereddüt ediyorum, 'gösterişçi intihar eylemi' diye bir sendromdan bahsediliyor. Aslında niyeti olmadığı halde etrafında ilgi uyandırmak veya ilgi çekmek veya isteklerinin yerine gelmesini sağlamak amaçlı". Buna göre siyasal iktidar her konuda hak sahibi ancak hiçbir konuda sorumluluk sahibi değildir, nitekim öğretmenler ya güvercin gibi yem beklemekte ya da dikkat çekmek için intihar etmektedirler!

Ataması yapılmayan eğitim emekçileri güvencesiz bir şekilde ne iş buluyorlarsa onu yaparak hayatlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Fabrikadaki makineleri sigortalatıp güvenceye alan sermaye sahipleri, işçi güvenliği için hiçbir şey yapmadıkları için onlar da yılda sayısı 2 bin kişiyi bulan iş cinayetlerinin kurbanı olarak birkaç satırla yer alıyor, sonra unutuluyorlar... Çünkü işçinin, emekçinin kanı sudan ucuz ülkemizde... 2016'da Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak mezun olan Hasan Songur'un yaşadıkları ne yazık ki ilk değil, son olacak gibi de görünmüyor bu sömürü düzeninde... Sadece birkaç gün çalıştığı fabrika "FETÖ bağlantılı" denilince ne ücretli, ne sözleşmeli öğretmenlik bulamıyor Hasan öğretmen. Üniversitede öğrenci gençlik içerisinde bildiriler dağıtan, o bilinçli gencecik yüreği onu "öğretmenim ama ne iş olsa yaparım" diye yazdıracak kadar kırgın. En son aldığı telefonun parası-

nı ödeyebilmek için, kardeşlerinin de çalıştığı plastik fabrikasına işçi olarak giriyor Manisa'da. O hafta sonu işi bırakacak ve atanmak için tekrar sınava hazırlanacak... Ancak makineye düşen bir parçayı almak isterken iş cinayetine kurban gidiyor Hasan öğretmen...

Mezuniyet töreninde sıkılı yumruğuyla verdiği poz kalıyor ondan geriye, "içimde bir Yılmaz Güney" sözü bir de... Hasan öğretmen artık hep 25 yaşında, tıpkı inşaatlarda, tersanelerde, sıkış tıkiş taşındıkları traktör kasalarında, maden ocaklarında, fabrikada pes makineleri arasında iş cinayetinde öldürülen diğer işçiler gibi...

Sistemin politikalarına karşı çıkmayın, biat etmemenin, soran, sorgulayan eğitim emekçilerinden olmanın cevabı ise ya şu an binlerce eğitim emekçisinin yaşadığı gibi KHK'lerle ihraç edilmek, açığa alınmak, sürgün edilmek, soruşturmalarla yıldırılmaya çalışılmak ya da hapsedilmek oluyor. Son olarak televizyon programına bağlanıp "Çocuklar ölmesin" dediği için Ayşe Çelik öğretmen 8 aylık Deran bebek ile birlikte hapisaneye gönderildi.

Faşizmin yandaş, omurgasız, her söylenene biat eden eğitim emekçileri değil, soran, sorgulayan, insanca bir yaşam, eşit ve adil bir ülke uğruna mücadele eden, bu uğurda bedel ödeyen eğitim emekçileri yazacak tarihi... Bir gün genç ömürlerinden koparıp aldığımız tüm o emekçilerin hesabını, çaldığımız çırptığımız, kasalarınızı doldurduğunuz tüm kamu kaynaklarının peşkeş çekmenizin hesabını mutlaka ama mutlaka vereceksiniz...

(DDSB'li bir eğitim emekçisi)

Partizan'dan Avrupa'da Nisan söyleşileri

FRANKFURT- Partizan, "Kuruluşunun 46. Yılında Kaypakkaya'dan Bugüne Parti" şiarıyla Nisan ayı içerisinde Avrupa'nın bazı ülkelerinde tarihin tanıklarıyla söyleşiler gerçekleştirildi. 14 Nisan'da Almanya'nın Frankfurt, 15 Nisan'da İsviçre'nin Winterthur, 21 Nisan'da Avusturya'nın Viyana ve 22 Nisan'da Fransa'nın Paris şehrinde gerçekleştirilen söyleşilere Türkiyeli ve Türkiye Kürdistanlı işçi ve emekçilerin yanı sıra demokratik kitle örgütleri de katılım sağladı.

Söyleşilerden ilki Hasan Aksu, Ziya Ulusoy, Hüseyin Balkır ve Partizan temsilcisinin katılımıyla Frankfurt ve Winterthur'da gerçekleşti. Yine söyleşilere katılması planlanan Zeynel Demirçivi ise yaşanan vize sorunundan kaynaklı ilk iki söyleşiye katılmadı. Proletarya Partisi'nin kurucu üyelerinden Muzaffer Oruçoğlu ise sağlık sorunlarından kaynaklı söyleşilere video-konferans yoluyla katıldı.

1960'ların sonlarından '71 Devrimci Hareketi ve kopuşuna, İbrahim Kaypakkaya'nın faşizm devleti tarafından işkencede katledilişine kadar gelişen kuruluş sürecine ilişkin düşüncelerini aktaran katılımcılar yine TİİKP içerisinde şekillenen ideolojik, örgütsel ve politik temeldeki mücadelenin sonrasında ortaya çıkardığı Proletarya Partisi'nin ideolojik dünya görüşü ve çizgisinin oluştuğu yıllarda devrimci komünist çalışmanın tarihi evrelerine ilişkin görüş belirttiler.

Muzaffer Oruçoğlu ise Proletarya Partisi'nin kuruluşuna giden yılların dünyada iki ayrı dünya görüşü tarafından süren ideolojik mücadelenin Türkiye coğrafyasındaki bir mikro yansıması olarak kurulduğuna dikkat çekti.

Proletarya Partisi'nin TİİKP içerisinde Doğu Perinçek grubuna karşı ideolojik mücadelesi ile birlikte Türkiye'de komünist hareketin nitel yapılanması olan Proletarya Partisi'nin 15-16 Haziran işçi direnişi değerlendirmesi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ideolojik ışığında gelişen bir parti olduğuna dair görüşler ifade edildi.

Dünyada gelişen sınıf mücadelesinin geniş ölçüdeki gündemleri olan modern revizyonizm ve proleter devrimci düşünce arasında süren ideolojik mücadele; Sovyet Devlet Revizyonizmi-Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki

sosyalizm anlayışı ile yine Mao Zedung Düşüncesi/çizgisi ve Arnavutluk Emek Partisi arasındaki ideolojik ve örgütsel zeminde süren görüş farklılıkları ve bu çerçevede hayat bulan iki çizgi, iki ayrı dünya görüşü temelinde şekillenen sosyalizmde sınıflar mücadelesi konusunda ise panelistler kendi örgütsel deneyimlerini ve bu tarihsel süreçle ilişkisine dair görüş-

lerini ortaya koydular.

Özellikle tüm panelistlerin hemfikir olduğu nokta ise '71 Devrimci Kopuşu'nun bir devamı olarak İbrahim Kaypakkaya'nın şafak revizyonistleri ile ideolojik mücadele pratiğinin devrimci komünist temelde bir kopuş olarak doğru ve gerekli olduğuna dairdi. Bu temelde kopuşun içerisindeki bu kopuş Kemalizm tezi ve Kürt ulusal sorunu noktasında komünist temelde ilk ve yeni bir çığır açan süreç olduğuna dair görüşleri dile getirildi. Yine BPKD'nin İbrahim Kaypakkaya'yı ve onun partisini şekillendiren uluslararası çapta büyük bir toplumsal devrim ve sıçrama olduğuna vurgusu yapıldı. Bu anlamıyla Kaypakkaya'nın BPKD'nin bir ürünü olduğunun altı çizildi.

1976 Koordinasyon Komitesi'nin çıkışı ise esasta örgütsel olmak üzere aynı zamanda ideolojik bir farklılığa tekabül ettiğini ifade eden Ziya Ulusoy, görüşleri içerisinde Koordinasyon Komitesi'nin örgütsel hata ve katı merkezizetiğinin yanlış olduğunu, parti içi demokrasi ve siyasal mücadeledeki deneyimsizliklerin sonucunda ayrılığın sağlıksız zeminde geliştiğini ifade etti. Bu anlamda özellikle Koordinasyon Komitesi'nin demokratik işleyişi yok sayan tepe-

den inmece bir tutumla soruna müdahale edip ayrılık koşullarının sağlıklı bir ideolojik-politik mücadele ile gelişmesine olanak vermeyen hatalar yaptığını vurguladı. O dönemde Koordinasyon Komitesi'nin içerisinde bulunanlardan olduğunu belirten Ziya Ulusoy, Koordinasyon Komitesi'nin kopuşunun ise ideolojik temelde sosyo-ekonomik yapı değerlendirildi.

görüldüğü vurgulandı.

Partizan temsilcisi ise tarihten günümüze gelişen sürecin sınıf mücadelesinin nesnel yasalarının kavranması, partinin sınıf mücadelesinde devrimin öncü gücü ve sınıflı toplumda doğru ile yanlış arasında süren mücadelede iki çizgi mücadelesinin sürdüğü araç olduğuna dair vurgularda bulundu. Bu açıdan Proletarya Partisi'nin sınıflı toplumun bir ürünü ve sınıf mücadelesinin özgün ve iç içe geçmiş, sınıflı toplumunda ortadan kaldıracak zorunlu bir araç olduğunun altını çizdi. Partizan temsilcisi, "Tarihimiz göstermiştir ki iki çizgi mücadelesi süreklidir ve parti bunun taşıyıcı gücü olmak durumundadır" diyerek Proletarya Partisi ve önderliğinin, iki çizgi mücadelesini yönlendiren, MLM biliminin somuta uygulanması ve sürekli geliştiren temelde olması gerektiğini ifade etti. Bu anlamıyla Proletarya Partisi içerisinde yaşanan son ayrışmada ise iki çizgi mücadelesinin parti içerisinde sevk edilmesi ve bir önderlik altında yönlendirilmesi noktasında önemli deneyimleri ortaya çıktığına değinen Partizan temsilcisi, 46. yılında Proletarya Partisi'ni buradan doğru bakış açısıyla tarihin ideolojik akışını kitlelere götürmenin önemini altını çizerek bu söyleşilerin sonuçlarının da faaliyetimizin yeni süreçlere ve görevlere hazırlığı açısından da önemli olduğunu ifade etti. Özellikle ayrılığa zemin sunan parti tablosunun ve gerçekliğinin doğru bir bakış açısıyla tespit edilmesinin mümkün olduğu, bu şekilde ayrışmanın önüne geçilebileceği, doğru temelde dersler çıkarılabileceği vurgulandı. Bu panellerin, sorunlara çok yönlü bakma iradesi, tutumu ve eğilimi taşıdığı, bu anlamda önemli olduğuna değinildi.

Söyleşi içerisinde soru, görüş aktarımı bölümünde ise Ziya Ulusoy son söz hakkında tarihte bazı ayrışmaların başarısızlık evrelerinin bir sonucu olarak sıkça yaşanabildiğini ve bu durumun sınıf mücadelesinin yasalarından bağımsız olmadığını altını çizdi.

Partizan temsilcisi ise, soru cevap bölümüne ilişkin son söz hakkında toplumda farklı görüş ve siyasal eğilimlerin aynı zamanda parti içerisindeki bir yansıması olarak belirleyici olanın iç çelişki olduğunu dolayısıyla her nesnel çelişkinin dışsal faktörleri olmak üzere iç çelişkiyi kavrama ve dönüştürmeye dayalı olduğunu ifade etti.

dirmesi, devrimin yolu ve şehirlerin esas mücadele alanı olduğu noktasındaki kesinleşmiş görüşleriyle zorunlu bir kopuş olduğuna dair vurgularda bulundu. Ayrıca bu ayrışmada ulusal sorunun özünün pazar sorunu olmadığı tartışması ve Kemalizm'e yönelik Kaypakkaya'nın uç vermiş eleştirilerinin yapıldığı ifade edildi. Bu başlıkta Hasan Aksu ayrışmanın bir diğer yanının da Koordinasyon Komitesi'nin "Proleter Devrimcilerin Birliği"ni sağlamak gibi yaklaşımlarla meseleye boyut kattığına değindi.

Bu anlamda ise yine 1981 "Bolşevik Partizan" ayrılığının ise parti içi iki çizgi mücadelesindeki parti tarihinin önemli nitel deneyimi olduğuna değinen Hasan Aksu ve Hüseyin Balkır, parti içi iki çizgi mücadelesinin farklı ideolojik ve siyasal görüş ve belirlemeler olmasına rağmen mümkün olabileceğini gösteren bir süreç olduğu konusunda görüş ifade ettiler. Özellikle Bolşevik Partizan'ın 2. Konferans'ta azınlıkta kalmasına rağmen birlik içinde sürecin devam ettirilebileceğine dair tutumları olduğunu bu ekseninde bu gruba MK'da temsil hakkı teklif edildiği anımsatıldı. Ancak bir kere dünya görüşü ve çizgiler kesin hatlarla ayrıştığında bir arada yürümenin ne kadar zor olduğunu Bolşevik Partizan ayrışmasında

Munzur Çevre Derneği'nden nükleer karşıtı etkinlik

İSTANBUL- Munzur Çevre Derneği 13 Nisan Cumartesi günü “Yeni Çernobiller Yaşanmaması için Sinop’tan Munzur’a Mücadeleyi Dayanışmayla Büyütelim!” şiarıyla dayanışma etkinliği gerçekleştirdi.

Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte, Çernobil faciasının günümüzdeki etkilerini ve nükleer santrallere karşı ortak mücadelenin önemini anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Umut Yayımcılık ve Yeni Demok-

rasi Gazetesi olarak yer aldığımız etkinlik coşkulu bir şekilde başlarken, çeşitli yöre ve çevre derneklerinden çok sayıda kişi katılım sağladı.

İstanbul Şişli’de bulunan Cemil Candaş Kent Kültür Merkezi’nde yapılan etkinliğe HDP PM üyesi Cevdet Konak, HDP MYK üyeleri Çilem Küçükkeleş, Ali Kenanoğlu, Deriteks Sendikası, Emekli-Sen Bahçelievler Şubesi, Hozat Derneği, Geyiksuyu Derneği, İkitelli Dersimliler Derneği, DEDEF, Ovacık Hanuşağı Derneği, Mazgirt Derneği, Pülümür Derneği,

Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, Pertek Derneği, Anadolu Yaşam Tüketim Kooperatifi, Ovacık Aslandoğmuş Köy Derneği, Ovacık Çöğürlük Derneği, Bakırtepe Çevre Platformu, Fatsa-Ünye Çevre Platformu, Pülümürülüler Derneği, Çemişgezek Derneği, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan ve Şehit Tutsak Aileleri gibi birçok çevre derneği ve demokratik kitle örgütü katılım sağladı.

Açılış konuşmasını yapan MÇD başkanı **Hatun Esen**, Çernobil felaketi ve Türkiye’de yapılmak istenen nükleer santrallerin olası zararlarını anlatıp, çevre mücadelesinin yaşamsal etkilerine dikkat çekti. “Çöp konteynirinde yaşanan küçük çaplı patlamalarda dahi insanların öldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Kaldı ki böyle bir ülkeye nükleer santral kurulması planlanıyor” diyen Esen bu projelere her ne pahasına olursa olsun karşı çıkılması gerektiğini vurgulayarak izin vermeyeceklerinin altını çizdi. Sadece nükleer santral ile değil, HES, JES ve maden ocakları ile yaşam alanlarımızın talan edilerek sermayeye sunulduğuna dikkat çeken Esen, bu talan ve yağma politikalarına karşı dayanışma çağrısı yaparak çözümün

ortak mücadelede olduğuna işaret etti.

Daha sonra söz alan Metalurji Mühendisi Cemalettin Küçük ise sadece nükleer enerjilerin değil, dönüşümlü her türlü enerjinin doğal olmadığını, Çernobil örneğinde olduğu gibi, her hangi bir sızıntı durumunda bunun etkilerinin onbinlerce yıl süreceğini, nükleer santrallerin enerji amaçlı kurulmadığını, tamamen siyasi nedenlerle kurulduğunu dökümanlar göstererek anlattı.

“Yaşadığımız doğanın sadece biz insanlara ait olmadığını, doğada yaşayan tüm canlıların ortak evi olduğunu” söyleyen HDP MYK üyesi Çilem Küçükkeleş, “Dersim’i ve Munzur’u 1800’lü yıllarda barajlarla yok etmek isteyen zihniyete karşı direndik, direneceğiz. Munzur baraj projeleri ve madencilik faaliyetleri siyasidir. Biz bu siyaseti Munzur’dan Sinop’a bütün Türkiye’de, halklarımızın demokratik mücadelesiyle boşa çıkaracağız” dedi.

Program Musa Baki, Ayla Yılmaz ve Mehmet Ekici’nin ezgileri ile Nesimi Ataş’ın gırnata dinletisiyle son buldu.

Yasaklara ve engellemelere rağmen nükleer karşıtları İstanbul ve Sinop’ta buluştu

HABER MERKEZİ- Nükleer Karşıtı Platform (NKP)’un Sinop’ta düzenleyeceği miting ve panelin yasaklanması üzerine Sinop, İstanbul Kadıköy ve Beşiktaş’ta bir açıklama düzenlendi.

Beşiktaş’ta düzenlenen basın açıklamasında, basın metnini okuyan NKP İstanbul üyesi Fatoş Sezer, Sinop’a gitmek isteyen nükleer karşıtlarının engellenmesine dikkat çekerek, İçişleri Bakanlığı’nın Sinop’taki eylemi yasaklamasının kabul edilemez olduğunu söyledi. Sermayenin bugünkü temsilcisinin AKP olduğunu söyleyen Sezer, AKP’nin Türkiye’ye zorla nükleer santral projesi dayattığını belirtti. Nükleere ikna etmek için bilim insanı Aziz Sancar’ın kullanıldığını ifade eden Sezer, Sinop’taki nükleer karşıtlarının engellenmesinin bir benzerinin Akkuyu’da da yaşandığını söyledi.

Çernobil Faciası’na da değinen Sezer, 32 yıldır Çernobil Facia-

sının can almaya, yaşamı zehirlemeye devam ettiğini söyleyerek, “32 yıldır söyledikleri masallara yalanlara inanmadığımızı söylemeye geldik. Nükleer santral yaptırmayacağız” dedi. Eyleme Munzur Çevre Derneği üye ve yöneticileri de katılım sağladı.

“Nükleer santral istemiyoruz” diyen Sinoplular Şehir Kulübü önünde bir araya geldi. Sinop’ta kurulacak olan nükleer santrale karşı Sinoplular’ın dün yapmayı planladığı panel ve bugün yapmayı planladığı miting İçişleri Bakanlığı tarafından yasaklandı. Bunun

üzerine Nükleer Karşıtı Platform (NKP) bugün aynı saatte basın açıklamasına çağrı yapmıştı.

Şehir Kulübü önünde bir araya gelen Sinoplular, “Yasaklardan korkmuyoruz ve yılmayacağız. Yine bugün, burada dostlarımızla alanlardayız” dedi.

Eylemde basın açıklamasını Sinop NKP Sözcüsü Kayhan Konukçu okudu. Konukçu 6 Şubat’ta Sinop Üniversitesi Uygulama Otelinde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın talimatıyla Sinop Nükleer Güç Santrali ÇED Başvurusuna yönelik olarak “halkın katılımı toplantısı” adı altında bir toplantı yapıldığını ve bu toplantıya Sinop’un sahipleri olan kendilerinin Sinop Valiliği ve görevli ekiplerin engellemeleri neticesinde salona alınmadıklarını, konuyu Sinop Valisine anlatmak için toplanan halka ise Valilik önünde TOMA’larla biber gazları ile saldırıldığını hatırlattı.

Emperyalistler Arası Enerji Savaşları, Doğa'nın Tahribatı ve Küresel Isınma

Kapitalist sistemin emperyalizm aşamasına geçmesi ile birlikte dünya pazarlarına hakim olma dalaşı ve üretim anarşisi sonucu, doğal kaynakların gelecek nesilleri düşünmeksizin talan edilmesi, emperyalist güçlerin ve tekellerin kâr hırsı, 200 yıl içinde dünyayı mahvetti.

Emperyalist güçler petrol, doğalgaz ve diğer yeraltı kaynaklarını ele geçirmenin kavgası ve dalaşı içerisinde. Bu sebeple enerji kaynakları ve enerjinin nakil hatları olan coğrafyalarda kıyasıya bir rekabet ve çıkar savaşı sürdürmektedirler. Günümüzde Irak, Suriye ve tüm Ortadoğu'da emperyalistlerin işgali, saldırıganlığı ve bu coğrafyaya üşüşmesi de bundandır. Emperyalizm çağıyla birlikte enerji sadece ekonomik bir faktör olmaktan çıkmış, hem savaşların sebebi hem de rakiplerini dizginlemenin bir aracı haline dönüşmüştür. Emperyalistler bir yandan enerji kaynaklarına hâkim olmak için birbirleriyle savaşırken, diğer yandan da önemli enerji kaynaklarını ve nakil yollarını kontrolleri altına almak yoluyla rakiplerini bu enerjiden mahrum bırakmaya ve kendilerine mecbur kılmaya uğraşmaktadırlar. ABD emperyalizminin, Çin emperyalizminin ilerleyişini durdurmak için izlediği politikalarından biri budur.

Çevreciler ve bilim insanları, onyıllardır küresel iklim değişikliğinden, doğanın tahrip edildiğinden, yerküremizin ayarlarıyla oynandığından ve gezegenimizde yaşayan insanlığın adım adım kaçınılmaz sona sürüklendiğine işaret ediyorlar.

Dünya Enerji Konseyi'nin raporuna göre, sürekli artan küresel enerji talebi 2030 yılında tavan yapacak. Fosil yakıtlardan elde edilen enerji, dünyada kullanılan enerjinin 80%'ini teşkil etmektedir. Güneş ve rüzgâr enerjileri şu anda enerji üretiminin %4'ünü oluşturmaktadır...

Küresel ısınmaya sebep olan sera gazlarının oranı son 150 yılda yaklaşık %40 oranında arttı. Bu artışın sebeplerinden birisi fosil yakıtların kulla-

nilması iken, ikincisi de ormanların yok edilmesidir.

Fosil yakıtların toplam enerji kaynakları içindeki kullanım oranı yaklaşık %80 civarındadır. Fosil yakıtlardan kaynaklı olarak Sera gazı emisyonunun %43'ünü kömür, %36'sını petrol ve %20'sini doğalgaz oluşturmaktadır. Dünyamızın ortalama yüzey sıcaklığı 200 yıldan beri yaklaşık 1 derece artmıştır ve bu hızla devam ederse 2100'e kadar 4 derece artmış olacaktır. 2 derece üzerinde bir sıcaklık artışı bile

doğanın dengesini tahrip ederek geri dönülemez noktaya ulaşması demektir. Yani kapitalizmin doğayı tahrip hızı giderek artmaktadır. Sömürü ve baskı sistemi olan kapitalist- emperyalist sistem kendisi zaten bir felaket iken, bir de doğayı tahrip etmesiyle büyük doğal felâketlerin de (seller, kasırgalar, kuraklık, yağış oranının azalması, su kıtlığı, sıcaklığa bağlı ölümlerin artışı, okyanusların yükselmesi, yangınlar vb.) tetikleyicisi durumundadır.

Doğaya verilecek en az zararlı dünyanın tüm enerji ihtiyacını karşılamak hiç de sanıldığı kadar zor değildir. Örneğin sadece Fransa kadar bir alanı kaplayan güneş panelleri ile dünyanın tüm enerji ihtiyacını karşılamak mümkündür! Bu büyüklükte bir alanın (Sahra Çölü) güneş panelleriyle kaplanması ise birkaç yılda mümkündür. Yani, birkaç yılda dünyamızın tüm fosil yakıtlardan kurtularak, çevreyi kirletmeyen ve doğayı yıkıma

sürüklemeyen sonsuz bir enerji kaynağına kavuşabilmesi pekâla mümkündür.

Bunun mümkün olabilmesinin yolu kapitalist- emperyalist sermaye sisteminin tarihin çöplüğüne atılarak, sömürsüz, eşit, adil paylaşımın olduğu demokratik halk iktidarlarının ve proletarya diktatörlüklerinin kurulduğu sosyalizmi inşaa etmek ve insanın insan tarafından sömürülmediği komünist toplumu kurmak için mücadele etmekten geçer.

burunda kurulacak. Santralin yapımını Japonya'dan Mitsubishi Heavy Industries, İtochu Corp. ve Fransa'dan GDF Suez şirketleri üstlenmişti. Reaktörleri de Mitsubishi Heavy Industries ve Fransa'dan Areva şirketi imal edecek.

Üçüncü santralin ise Kırklareli İğneada bölgesinde yapılması planlanıyor. AKP hükümeti döneminde plansız yapılaşmanın, yol inşaatlarının ve barajların imarında ormanların yok edilmesi, derelerin kuruması, çevreyi dikkate almadan betonlaşan bir yapılaşma yaşanmaktadır. AKP hükümetinin ülkemizi çarpık bir biçimde imar ederek, kâr dürtüsü ile doğayı tahrip ettiği de bilinmektedir.

Rant odaklı projeler, HES'ler, RES'ler ve tüm dünyanın enerji üretiminde terk ettiği termik santral projeleri halen Türkiye'nin gündeminde önemli bir yer kaplamaktadır.

59 ilde 478 HES'in bulunduğu Türkiye'de daha 534 HES yapılması planlanıyor. HES'ler başta Doğu Karadeniz illeri olmak üzere hemen her bölgeye yayılmış durumda. Öte yandan İzmir ve Muğla başta olmak üzere

toplamda 20'in üzerinde termik santral mevcut.

Hasankeyf, Sur gibi tarihi miraslar AKP hükümetinin düşmanca politikalarıyla kamulaştırıldı ve talan edildi.

Karadeniz'den, Munzur'a çevre derneklerinin ve aktivistlerinin de devletin bu ekoloji düşmanı yağmacı politikalarına karşı mücadelesi, Fırtına Vadisi, Hevsel, Yırcalı, Ovacık gibi yerlerde Gezi ruhuyla sürdürülmeye devam etmektedir. Yaşam alanlarımızın korunması ve yağmalanmasına karşı, daha iyi ve temiz, yaşanabilir bir ülkenin inşası, rant, sömürü ekseninde varlığını sürdüren faşist sistemin yerine, devrim yoluyla, demokratik halk iktidarının kurulmasıyla, baskı ve sömürüye son verilmesi yanında sınıfsal, ulusal sorunların çözümü sağlanabilecek, doğa ve çevrede korunabilecektir.

(Bir MÇD üyesi)

26 Nisan 1986 gecesi Çernobil Nükleer Enerji Santrali'nde meydana gelen, 20. yüzyılın en büyük nükleer faciasının 32. yılındayız.

Çernobil faciasıyla 237 temizlik işçisi akut radyasyon sendromu yaşadı. Bunlardan 47'si, 1986- 2004 yılları arasında öldü.

Çernobil bölgesinde 7000 kadar çocuk tiroid, akciğer, göz gibi kanser hastalıklarına yakalandı. Bu kazadan en çok etkilenen ülkelerden biride Türkiye idi.

Nükleer enerji tesisleri kurulmasının tehlikesi ortadayken, enerji rekabeti için, Türkiye nükleer santral kurmak istiyor.

14 Nisan 2015'te temeli atılan Türkiye'nin ilk nükleer santrali, Mersin'in Büyükeceli ilçesinde Akkuyu mevkinde Rus şirketi ROSATOM tarafından yapılmak isteniyor.

İkinci nükleer santral ise Sinop İnce-

Dersim'de 2 Halk Savaşçısı Ölümsüzleşti!

HABER MERKEZİ- Dersim'de baharın gelişiyle birlikte gerilla alanlarına dönük askeri operasyonlar sürüyor.

23 Nisan sabah saatlerinde Dersim Aliboğazı'na dönük TC güçlerinin başlattığı operasyonda ölümsüzleşen gerillaların Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist – Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu savaşçıları olduğu öğrenildi. 4 taburluk bir askeri güçle Aliboğazı'nda gerçekleştiren operasyon sonrası çatışmaların sürdüğü öğrenildi.

Şehit düşen gerillaların Gül Kaya (Nergis) ve Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) olduğu doğrulandı.

Aliboğazı'nda şehit düşen halk savaşçıları Gül Kaya(Nergis) Antep'in

Nizip ilçesinde, Hasret Tanrıverdi(-Çiğdem) ise Pülümür'de ölümsüzlüğe uğurlandı.

HALK SAVAŞÇILARI MARŞ VE SLOGANLARLA UĞURLANDI

Dersim Aliboğazı'nda şehit düşen Halk Ordusu gerillalarından Gül Kaya(Nergis) 26 Nisan'da Antep Nizip'e bağlı Köşeler köyünde sloganlar ve marşlar eşliğinde toprağa verildi.

Jandarmanın yoğun abluka uyguladığı köyde cenazeye katılan kitle baskıya ve tehditlere maruz kaldı. Cenaze için gelenlerin köye girişi jandarma tarafından engellenirken girebilenlere ise GBT uygulaması yapıldı. Yine cenaze için gelen kırk araçlık HDP

konvoyunun köye girişine izin verilmedi.

Kadınların omuzlarında, sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde morgdan alınarak mezarlığa getirilen Gül Kaya(Nergis)'nin cenaze töreninde, başta Nergis ve Çiğdem olmak üzere tüm devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

PŞTA adına yapılan konuşmada, Gül Kaya'nın yirmi beş yıllık ömrüne onurlu bir yaşamı sığdırdığı, özgürlük ve eşitlik için toprağa düştüğü belirtilerek tüm köylülerinin de Gül'ü ve mücadelesini sahiplenmesi gerektiği belirtildi. Cenaze marşlar ve sloganlar eşliğinde

toprağa verildi.

Slogan atıldığı gerekçesiyle jandarma tarafından hakaret ve tehdit içeren anonslar yapılırken Gül Kaya defnedildikten sonra cenazeye katılan kitleye GBT işlemi yapıldı. Gül Kaya'nın ablası Aysel Kaya Vurucu ve abisi Ercan Kaya jandarma tarafından gözaltına alınarak savcılık işlemleri için Nizip Adliyesi'ne sevk edildiler. Ercan Kaya savcılıktan serbest bırakılırken ablası Aysel Kaya Vurucu tutuklanarak Antep H Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.

Dersim Aliboğazı'nda şehit düşen iki halk savaşçısından Hasret Tanrıverdi(Çiğdem)'nin cenazesi Malatya Adli Tıp'tan alındıktan sonra polislin yoğun baskı ve tehditleri altında ailesi tarafından 26 Nisan gecesi Pülümür'de defnedildi.

Pülümür merkez mezarlığına defnedilen Hasret Tanrıverdi'nin cenazesine halkın katılımı da yine polislin baskı ve tehdidi ile engellendi.

Partizan ve PŞTA (Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri) Hasret Tanrıverdi(-Çiğdem)'nin mezarını ziyaret ederek mezarlıkta bir anma gerçekleştirdi. Anmada Çiğdem'in devrimci mücadelesine değinilerek devrettiği mücadele ve direniş mirasının can pahasına yaşatılacağı belirtildi.

Esir düşen halk savaşçısının can güvenliğinden endişe ediliyor

HABER MERKEZİ- Dersim Aliboğazı'nda çıkan çatışmada iki halk savaşçısı şehit düşmüş, bir halk savaşçısı ise yaralı yalananmıştı.

Yaralı halde esir düşen Halk Ordusu gerillasının Serince Kalyon olduğu belirtiliyor. Ağır yaralı olduğu belirtilmesine rağmen iki gün sonra Tunceli Devlet Hastanesi'nden alınarak İl Jandarma Komutanlığı'na götürülen halk savaşçısı Serince Kalyon'un

sorguya alındığı ve kendisine işbirlikçilik dayatıldığı ifade ediliyor. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre askerler tarafından "kızın dik duruyor, söyle bize yardım etsin" denilerek ailesi de baskı altına alınmaya çalışılıyor. Serince Kalyon'un can güvenliğinden endişe ediliyor.

Avukatların tedavi hakkının engellenmesine dair suç duyurusunda bulunacağı ve olayın takipçisi olacakları belirtildi.

DUYURU

50. YILINDA 68 HAREKETİ

'71 DEVRİMCİ ÇIKIŞI VE KAYPAKKAYA

MAI 68

CUMARTESİ

11:00 **Dünya'da ve Türkiye'de '68**
Moderatör: Sibel Özbudun
Fikret Başkaya
Temel Demirel
Şaban İba
Partizan Temsilcisi

14:00 **'68 Hareketi ve Gençlik Mücadelesi**
Yeni Demokrat Gençlik (YDG)
Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH)
Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF)
Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güc)

PAZAR

11:00 **Dünya'da '68 Hareketi (Enternasyonal)**
Avrupa Partizan
Flag of Proletariat - Proletaryanın Bayrağı (Yunanistan)
La Cause du People - Halkın Davası (Fransa)

14:00 **'71 Devrimci Kopuşu, Kaypakkaya ve Güncel Devrimci Görevler**
Ezilenleri Sosyalist Partisi (ESP)
Halkların Demokratik Kongresi (HDK)
Devrimci Parti
Partizan
Halkın Günlüğü
Mücadele Birliği

PARTİZAN

SEMPOZYUM

26-27 Mayıs

Taksim Hill Otel

“Selam Olsun Karanlığı Can Bedeli Direnişle Aydınlatanlara, Selam Olsun Aliboğazi’nda Ölümsüzleşenlerimize!”

HABER MERKEZİ- Dersim Aliboğazi’nde şehit düşen halk savaşçılarına dair bir açıklama yapan Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist – Merkez Komitesi “Partimizin 46. Kuruluş yıl dönümünde Çiğdem ve Nergiz yoldaş önderimiz İbrahim Kaypakkaya’nın herkesin gözü önünde yükselere çektiği kızıl bayrağı, zafere kadar taşıma kararlılığını bilincimize akıttıkları kanları tereddütsüz verdikleri canlarıyla kazıdılar” diyerek ölümsüzleşen halk savaşçılarının mücadeleye olan kararlılıklarını vurguladı. Açıklamanın tamamını haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz.

23 Nisan 2018 günü faşist TC ordusunun Dersim-Aliboğazi’nde başlattığı operasyonda Halk Ordusu gerillaları ile yaşanan çatışmada iki yoldaşımız şehit düşmüş, bir yoldaşımız ağır yaralı olarak düşman tarafından ele geçirilmiştir. Şehit düşen yoldaşlarımızın Gül Kaya (Nergiz) ve Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) olduğu netleşmiştir.

Gül Kaya, (Nergiz) gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde yer alarak tuttuğu mücadele bayrağını, genç ömrünü sürdürdüğü dağların doruklarında, direniş sloganlarıyla devretti yoldaşlarına. Gül yoldaş, Ankara’da gençlik faaliyeti ile aktif mücadele yaşamına adım atmış, kısa zamanda demokratik mücadelenin çeperlerini aşarak ilerleme göstermiş ve Komsomol içinde örgütlenmiştir. Ankara’da üniversite öğrenci gençliğinin mücadelesinde de aktif öznesi olan yoldaş, bu dönem içinde Komsomol’un aktif ve etkin kadroları arasına girmiştir. Yoldaş bu dönem de Komsomol’a üye olmuştur. Ankara’da Komsomol’a bağlı komitede örgütlenen yoldaş, kısa zaman sonra, gençliğin başka alan faaliyetlerinin örgütlenmesinde de görev almıştır. Oldukça genç yaşında gösterdiği ilerleme ile 2012’de Komsomol MK’sı olarak görev almıştır. Genç yaşında önderleşen Gül yoldaş teoriye yatkınlığı, partiye bağlılığı ve öz verisi ile Komsomol örgütlenmesinin her alanda oluşturulması ve sürekliliğinin sağlanmasında ciddi bir fedakarlıkla faaliyet yürütmüştür.

Yoldaşın hiç tereddütsüz üstlendiği ve yerine getirmeye çalıştığı her görev ve sorumluluk onu partiye bir adım daha yaklaştırmıştır. Partimizin katılım çağrısına hiç tereddütsüz yanıt olmasının nedeni de budur. Yoldaş

Komsomol’da üstlendiği görevi devrederek, 2014 yılında gerillanın Nergiz’i olmuştur.

Nergis Gülmez yoldaşın kararlılığını, direncini, fedakarlığını, korkusuzluğunu kendine örnek alarak adımladı patikaları. 12’lerin kaybıyla birlikte, şehit düşen yoldaşların bıraktığı görevleri de üstlenerek, partiyle daha fazla bütünleşme çabasıyla, daha fazla görev ve sorumluluk alma bilinciyle, büyük bir özveri ve fedakarlıkla yürüdü yoldaş. Gençlik faaliyetinde içinde yer aldığı kadın faaliyetinin gerilla alanında da öznesi ve örgütleyeni oldu.

Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) yoldaş da tıpkı Gül yoldaş gibi Ankara’da Komsomol ile tanışmış ve gençliğin demokratik ve siyasi mücadelesinde yerini almıştır. Bu mücadelede Komsomol ile ilişkisini oldukça sıkı tutan ve geliştiren bir tutum içinde olmuştur. Dinamik ve mücadeleye bağlılığı ile öne çıkan Çiğdem yoldaş kısa sürede Hasret duyduğu gerilla mücadelesine katılmıştır. Beşler’in kaybına karşı onların yerini doldurmaya yönelik ilk çıkış yapan yoldaşlardan biridir. Çiğdem yoldaş Beşler’den doğan boşluğu doldurma hamlesinin taşıyıcısı öznesi olmuştur. Deneyimli bir gerilla olarak Parti ve Parti sorunları karşısında tereddütsüz bir duruş sergilemiştir. Karşılaştığı zorlukları aşmada dirayetli olan Çiğdem yoldaş, gerilla yaşamına uyum ve gelişmede olumlu duruşunu sürekli bir şekilde göstermiştir. Zorluklarla baş etme cesaretini kuşanan Çiğdem yoldaş geleceğe olan inancını ve kararlılığını, partiye ve yoldaşlarına olan bağlılığını pratik duruşunda hiç eksik etmemiştir.

Çiğdem ve Nergis yoldaşlar Meral Yakar’dan beşlere aynı zamanda kadının komünist mücadeleye özgürleşeceğinin somut beyanı olmuştur. Onlar kadın özgürlük mücadelesini bilince çıkararak, sürdüren ve bunun sınıf mücadelesiyle en üst düzeyde ilişkisini kuran bir duruşun sahibidirler. Kadın mücadelesini bütünden koparan ekonomizme ve parçalı yaklaşıma karşı kadın özgürlüğünü sınıflı toplum gerçekliği ve silahlı mücadelenin zorunluluğu ile kavrayan bir bilincin taşıyıcı öznelidirler. Onlar beşlerden devrildikleri bayrağı taşıyan yiğit savaşçılarımızdır.

Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar Partimizde boy veren hizipçi ve sağ tasfiyeciler anlayışa hiç tereddütsüz tavır alarak parti çizgisini koruma, halk savaşını büyütme, şehit yoldaşlarımızın emanet ettiği parti bayrağına, onların kanlarıyla yaratılan değerlere sahip çıkmada net ve kararlı bir duruş sergiledi. Alanda yaşanan hizipçi-tasfiyeciler kalkışmaya karşı tavırları açık oldu. Partimizin yaşadığı sorunların ancak savaş içinde gelişecek partiye ve bu partinin çizgisinde kenetlenerek aşılabileceğini bilerek tasfiyeciliğe tavır aldılar.

Nergiz ve Çiğdem yoldaş, şehit düştüğünde partimiz önderliğinde savaşan Halk Ordumuzun savaşçılarıydı.

Faşist TC devletinin AKP eliyle geliştirdiği tüm saldırılar içinde buldukları yönetme krizini aşmaya, tıkanan sistemlerini rahatlatmaya yetmemektedir. Yaşadıkları kriz onları hergün biraz daha çıkmaza sürüklüyor ve her çırpınıp biraz daha dibe çekiyor. Kurtuluş için devreye soktukları savaş ve işgalden, özelleştirme ve talana, imha ve yoksulluğa hiçbir şey nefes almalarına yetmemektedir. Ülkeyi OHAL’le, gözaltı ve tutuklamalarla, en küçük sesi boğmaya yönelik azıllı saldırıları çırpınışlarına çare olamamaktadır. Bu nedenledir ki bir yıldan fazla zaman olan seçimi erkene aldılar. Bir kez daha yapılacak olan seçimlerle demokrasi oyunu oynatılacak, sonu baştan belli bu oyuna emekçi halkımız dahil edilmeye çalışılacaktır. Reformizm bir kez daha bize sandıkları çare gösterecek, kurtuluşumuz bir kez daha sandıklara sahip çıkmak olarak anlatılacaktır.

Aylardır gerilla alanlarına dönük imha saldırıları Dersim’de dahil geniş bir alanda sürmektedir. Gerillanın direnişle yanıtladığı bu saldırılar, düşmanın tüm teknolojik olanaklarına rağmen kararlılıkla geri püskürtülecektir. Partimizin ve diğer tüm devrimci örgütlerin gerilla güçlerinin, faşist TC ordusunun tüm olanaklarına karşı yaptığı tek şey direniş hattı oluşturmak olmuştur. Bu kararlılık korunacaktır, korunmalıdır. Onların teslim alma saldırılarının yanıtı, tereddütsüz ölüme yürümek olmuştur. Bilinmesi ve ezber edilmesi gereken tek gerçek budur ve son şehitlerimiz nezdinde de kanıtlanan bu olmuştur. Özellikle son üç yıldır düşmanın Dersim’de tüm

gerilla güçlerine yönelik imha saldırılarının önemli bir ayağı da Aliboğazi olmuştur. Partimiz güçlerine yönelik bir çok kapsamlı operasyon, tasfiyeye yönelik yaklaşım savaşçı güçlerimizin duruşu ve kararlılığı ile boşa çıkarılmıştır, boşa çıkarılmaya devam edecektir. Son operasyonda doğrudan Halk Ordumuza yönelik kapsamlı bir operasyon olmuştur. Hava ve kara güçleriyle saldırıya geçen düşman güçleri direnişle yanıtlarını almıştır. Bu operasyonda düşmanın istediği hedef ve amaca ulaşamamasıyla sonuçlanmıştır. Ancak faşist diktatörlük imha ve yok etmede kararlılığını sürdürecektir, Partimiz ve savaşçı güçlerimizde buna aynı kararlılıkla yanıt verecektir, vermeye muktedirdir.

Kavganın şaşmayan yasası yürürlüktedir, işlemektedir. Bu nedenledir ki üzüntümüzü ve acımızı öfkemizin harcı yapacağız. Sahip olduğumuz Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin bize emrettiği budur. Şehit yoldaşlarımızın da bize söylediği budur. Bu nedenledir ki yas tutmayacak, görevlerimize sarılacağız, gözyaşı dökmeyecek kavga andımızı haykıracağız.

Şehitlerimiz aylardır düşmanın tüm gücüyle imhaya yöneldiği saldırılara yanıt olma, kendilerinden önce şehit düşen yoldaşların hesabını sorma bilinci ve kararlılığıyla silah elde şehit düştüler. Onların yolundan yürümek ancak Onlar gibi kararlı, Onlar gibi tereddütsüz ve Onlar gibi korkusuz düşmanın üzerine yürümekle mümkündür. Partimizin 46. kuruluş yılında ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlar, 46 yıllık mücadele tarihimizin nasıl yazıldığının kanıtıdır. Bu tarih, şehitlerle, can bedeli mücadeleye, parti çizgisine yönelen her türden tasfiyeciler anlayışa karşı kararlı mücadeleye yazıldı. En karanlık anları, yılmınlığın ve korkunun kol gezdiği zamanları namlunun kızılılığıyla döverek bu tarih yazıldı. Bu tarih, canlarını hiç tereddütsüz ezilenlerin kurtuluş mücadelesine adayanlarla yazıldı.

Şimdi Aliboğazi’nden yükselen sesi büyütmenin, şehitlerimizin hesabını sormanın günüdür. Partimizin kuruluşunu şehitlerimizin sloganlarıyla selamlamanın, “Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı” şiarını bulduğumuz her alanda haykırmanın günüdür.

FAŞİZM SEÇİMLE DEĞİL, DEVRİM

24 Haziran'da yapılacak olan parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerine dair tavrını ortaya koyan Partizan'ın açıklamasını olduğu gibi yayımlıyoruz.

Ekonomik ve siyasi krizi derinden hisseden Türk hakim sınıfları ve onların hükümeti erken seçim yoluyla bir kez daha sistemi ve siyasi iktidarı tahkim etmenin telaşına düşmüştür. Faşizmle yönetilen ülkemizde düne göre daha açık bir biçimde seçimler ve parlamento anlamsızlaşmış, 'demokrasıcılık' oyunu bir anlamda rafa kaldırılmıştır. İşçi sınıfının, emekçi ve ezilen kesimlerin ihtiyaç ve talepleri erken seçim değildir. 24 Haziran seçim oyunu, sadece ve sadece egemen sınıflar ve faşist siyasi iktidarın ihtiyaçlarına yanıt vermektedir ve ona göre düzenlenmiştir. Parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçiminin halk kitlelerine kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Halk kitlelerinin ihtiyacı faşist ittifaklar ve seçim aldatmacaları ya da sandığa umut bağlayan muhalefet çizgisi değildir. İşçi sınıfı ve halkın gerçek ihtiyacı sınıfsal, ulusal, cinsel sömürü ve baskıya karşı devrimci iddia ve özgüvene dayalı politik iktidar savaşıdır.

DÜNYADA SİYASİ GERİCİLİK VE FAŞİST DALGA YAYILMAKTADIR

Türk hakim sınıflarının ekonomik ve siyasi olarak yaşadığı kriz, kapitalist-emperyalist sistemin yoğunlaşan krizinden bağımsız değildir. Emek-sermaye çelişkinin ulaştığı boyut tüm dünyada emperyalistler arası pazar kavgasını artırmakta, birçok bölgede savaş ve çatışmaları tetiklemektedir. Kapitalist-emperyalist ülkelerde dahi "sağ-muhafazakar" veya ırkçı partilerin iktidara taşınması, "güçlü lider" odaklı yönetim arayışları sistemin krizinin siyasi iktidar sahnesindeki yansımalarıdır. Türkiye gibi emperyalizme bağımlı faşist ülkelerde siyasi iktidar düzleminde yaşanan gelişmeler dünya çapında yayılan siyasi gericilik ve faşist dalgadan ayrı düşünülemez. Ülkemizde AKP ve R. T. Erdoğan'ın merkezinde bulunduğu, faşist sistemin yoğunlaştırılması

ve gömlek değiştirmesinde anlam bulan gelişmeler dünyadaki eğilimin bir parçası olduğu kadar Türk hakim sınıflarının ve hakim kliğin çıkarlarına da hitap etmektedir. Türkiye'ye özgü bir başkanlık sistemi muhtevası taşıyan, yönetimi tek elde toplayarak merkezileştiren Cumhurbaşkanlığı seçimleri, yeni sürecin ihtiyaçlarına göre faşizmin gömlek değişikliğinden başka bir şey değildir.

EGEMENLERİN POLİTİK KRİZİ VE BUNU DERİNLEŞTİRME SORUMLULUĞU

Bu süreç egemen sınıf klikleri arasındaki çelişkileri artırdığı gibi AKP ve R. T. Erdoğan'da siyasi ifadesini bulan hakim klik içindeki çelişkileri de depreştirmiştir. 15 Temmuz darbe girişimi ve Gülen Cemaati'ne yönelik operasyonlar kapsamında AKP'nin, hükümet, parlamento, belediyeler, yargı, ordu ve polis başta olmak üzere devlet organlarının, sermaye dünyasının ve daha birçok alanın yeniden dizayn edilmesi bu çelişkilerin en derin ifadesi olmuştur. Bugün AKP'nin etrafında kümelenen kesimlerde, darbe girişimi sonrası orduda kurulan ittifakta yeni çelişki ve çatlaklar baş göstermektedir. Egemen klik ve rakip klikler arası çelişkiler, her biri faşist temelde olmak üzere yeni ittifak ve arayışları ortaya çıkarmaktadır. Erken seçim bu çelişkiler etrafında da anlam kazanmakta, işçi sınıfı, emekçi ve ezilen kesimlere düşmanlıkta ortaklaşan bir iktidar kavgasının arenası olmaktadır. Komünistlere ve devrimcilere ise egemenlerin politik krizini derinleştirme görevi düşmektedir.

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK GÜÇLERE KAPATILAN LEGAL SİYASET SAHNESİ

Süreç aynı zamanda düzen içi rakip güçlere operasyonlar ve tüm muhalif kesimlere dönük azgın saldırılar biçiminde ilerlemiştir. Devrimci ve komünistlere, Kürt Ulusal Hareketi'ne ve örgütlü kesimlere dönük saldırılar tasfiye ve imha temelinde ilerletilmiş, halkın örgütsüz bırakılmasına odaklanmıştır. Bu şartlar altında bırakılm parlamento ve seçimleri en

basit demokratik hakkın dahi baskı, yasak ve dolaysız zorla engellendiği bir döneme girilmiştir. HDP'nin, Kürt legal siyasetinin, devrimci-demokratik güçlerin seçimlerle gelmiş vekilleri, belediye başkanları, binlerce yönetici ve üyesi tutuklanmış, belediyelere kayyumlar atanmış, legal-demokratik siyaset büyük oranda yasaklanmış, içi boşaltılmış ve tasfiyeye maruz bırakılmıştır.

İşçi sınıfına, halka, Kürt ulusuna ve onların örgütlü güçlerine dönük saldırılar sadece AKP hükümetiyle sınırlı değildir. CHP, MHP, İyi Parti gibi faşist düzen partilerinin ve TÜSİAD başta olmak üzere büyük sermayenin desteğiyle bu saldırılar gerçekleştirilmiş ve açıktan ilan edilmese de sistemin ve devletin bekası için faşizmin yeni gömleğinde mutabakat sağlanmıştır. İşçi sınıfına ve en son Efrin özgülünde olduğu gibi Kürt ulusunun demokratik mücadelesine saldırılar bu mutabakatın en dolaysız biçimleridir. Kadınlara, LG-BT'lere, gençliğe, Aleviler'e, çevre mücadelelerine, haklı ve demokratik tüm mücadelelere saldırılar yoğunlaşmış, tüm halk faşist sistemin kuşatması altına alınmıştır.

DÜZEN PARTİLERİ HALKA KARŞI FAŞİST İTTİFAKLARIN PEŞİNDEDİR

Faşizm bu şartlar altında halka bir kez daha seçim dayatmaktadır. Parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimi birleştirilmiş ve seçim yöntemi devletin yeni yönetim biçimine hizmet edecek şekilde dizayn edilmiştir. AKP ve R. T. Erdoğan kendi "zaferini" sağlamak amacıyla Efrin'in işgaliyle birlikte şovenist dalgayı kışkırtmış, yeni seçim düzenlemeleri getirmiş, ittifaklar kurmuş ve seçimin tarihi de dahil olmak üzere tüm süreci buna göre örgütlemiştir. Sistem içi diğer güçler AKP ve Erdoğan'ın kışkırttığı şovenist dalgaya yedeklenmiş, anti-demokratik tüm baskı ve yasalara karşı ciddi bir ses çıkarmaksızın "seçim yarışına" dahil olmuşlardır. AKP dışında kalan düzen partilerinin ittifak arayışları

egemen klik pazarlıklarından öteye geçmemiş; işçi sınıfı, Kürt halkı, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin dışlandığı aynı faşist politikadan beslenmiştir. Bu anlamda seçimler özgülünde düzen içi güçlerin kurduğu ittifakların ve ortaya çıkacak sonucun halka özünde aynı faşist seçeneklerden başka bir şey sunmayacağı daha baştan ilan edilmiştir.

Ülkemiz özgülünde 7 Haziran 2015 seçimlerinden itibaren yapılan her seçim ve referandum daha önceki örnekleri aşan bir biçimde hakim kliğin baskı, zor ve "hile"leri altında gerçekleşmiş ve artık kelimenin tam anlamıyla bir seçim oyununa dönüştürülmüştür. Komünistler, sınıf mücadelesinin özgün koşullarına, dost ve müttefik güçlerle yürüttüğü ortak mücadeleye bağlı olarak her bir seçimde taktik politikasını şartların gerektirdiği şekilde belirlemiş ama aynı zamanda bu tarz siyasi süreçleri demokratik halk devriminin propagandası temelinde işletmiştir. Bugün geline noktada birleştirilen parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri, faşist sistemin yeniden dizaynının ve hakim kliğin siyasi çıkarlarının açık bir payandası haline gelmiştir.

SİYASİ VE EKONOMİK KRİZ KOŞULLARINDA ERKEN SEÇİM

Emperyalist rekabetin ve çatış-

DEVİRİMCİ MÜCADELE İLE ALT EDİLİR!

birine mahkum bırakmaya dönüktür. Faşist kliklerden hangisi yönetime gelirse gelsin Türk hakim sınıflarının üzerinde ortaklaştığı ana çizgi bellidir. Bu aynı zamanda dünya ve ülkedeki gelişmelerin, artan sınıfsal, ulusal ve toplumsal çelişkilerin 'zorunlu' koştığı; işçi sınıfı, ezilen uluslar ve tüm halka saldırıda ortaklaşan sınıfsal bir çizgidir. Bu şartlar altında sınıf mücadelesi dolaysız bir biçim almış; sistem içiliği ya da sistem dışı mücadeleyi daha doğrudan halkın ve politik güçlerin karşısına koymuştur. 24 Haziran erken seçimleri herhangi bir seçim olmanın ötesinde bir anlam kazanmıştır. Ancak işçi sınıfı, ezilen uluslar ve geniş halk yığınları seçenezsiz değildir. Faşizme karşı mücadelenin alternatifleri seçimler değildir. Gücünü haklılık ve meşruluğundan alan halkın örgütlü mücadelesidir. Sistemin dayatmalarına karşı koyuşun adresi sandık değil devrimci direniş ve mücadele hattıdır.

KİTLELERDE HEYECAN YARATMAYAN, BIKTIRICI "HİLE" VE HIRSIZLIK SAHASI OLARAK SEÇİMLER

24 Haziran seçimleri halkı ve devrimci-demokratik politik güçleri daha ileriye taşımayacaktır. Tam tersine tüm koşullar hakim kliğin iktidar hesaplarına ve daha da önemlisi Türk hakim sınıflarının siyasi çıkarlarına göre düzenlenmiş, "oyun sahası" buna göre dizayn edilmiştir. OHAL koşulları, YSK, seçim barajları, mühürsüz oylar, polis ve asker müdahalesi, seçim bölgeleri ve daha birçok konuda daha öncekileri 'aratacak' bir biçimde faşist bir seçim uygulamasına gidildiği koşullarda halk kitlelerinin umudunu bir kez daha seçimlere endekslemek ancak egemen sınıfların çıkarına hizmet edecektir. Kürt halkının ve Kürt legal siyasetinin baskılandığı, yok sayıldığı şartlarda özellikle T. Kürdistanı'nda polis ve asker denetiminde yapılacak seçimlerin halkın iradesini yansıtmaması beklenemez. Seçim aldatmacasının faşist iktidara karşı mücadele eden politik güçleri ve geniş kitleleri içerisi-

ne hapsettiği kısır döngü ve boş umutlardan çıkılmak zorundadır. Umut sandıkta değil işçi sınıfı, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin biriken öfkesinde, egemen sınıf iktidarını yıkmaya odaklanan devrimci örgütlenme, direniş ve mücadele hattında aranmalıdır.

SINIF MÜCADELESİNİN ÇETİN KOŞULLARINA HAZIRLANALIM, SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!

Dünyadaki ekonomik ve politik gelişmelerin her geçen gün savaş, çatışma, sınıf ve kitle hareketleri, ezilen ulus mücadeleleri ve toplumsal ayaklanmaların işaretini verdiği günümüz koşullarında ülkemizdeki politik gelişmelerin de bu temelle oturtulması, devrimci mücadelenin bu gerçeğe göre şekillenmesi kaçınılmazdır. Ülkemizde sınıfsal ve faşist baskının seçimler sonrasında daha da yoğunlaşması güçlü bir olasılıktır. Komünist ve devrimcilerin mücadele programı daha keskin koşullara dönük olmak zorundadır. Egemen sınıflar ve onların hükümeti, komünist, devrimci güçlere, Kürt Ulusal Hareketi'ne ve örgütlü tüm kesimlere dönük tasfiye saldırısıyla söz konusu koşullara hazırlık içerisindedir. Halkı örgütsüz bırakmaya ve sistem dışı seçenekleri geniş kitlelerin zihninden ideolojik-politik ve örgütsel etkileriyle yok etmeye dönük bu saldırının bir ayağını bugün seçimler yoluyla da sistemin ve faşist politik iktidarın kanıksatılması oluşturmaktadır. Halk kitlelerini sınıf mücadelesinin kaçınılmaz kıldığı devrimci mücadelelerden alıkoyan, halkın tepkisini sistem içi kulvarlarda eriten sandık aldatmacasına karşı durmak bugün politik olduğu kadar ideolojik de bir görevdir. Komünistler sınıf mücadelesinin bugün ve gelecekteki koşullarına göre konumlanacak, faşist dayatmaları ve sistem içi aldatmacayı reddederek 24 Haziran seçimlerinde halkı sandığa değil boykota çağıracaktır.

Tüm demokratik, ilerici, devrimci ve anti-faşist güçler açısından doğru politika sistemi ve gayri meşru seçimleri tanımadığını ilan eden, propaganda ve çalışmalarıyla halkı boykot etrafında örgütleyen bir tutum benimsenmesidir.

Faşizmin seçimlerle ortadan kalkmayacağını halk kitlelerine kavratmak ve onları gerçek sorunları etrafında devrimci mücadelelere taşımak bugün tarihsel ve zorunlu bir görevdir. Bu göreve odaklanmayan, kitlelerde sistem dışı alternatifi bugünden başlayarak inşa etmeyen, halkın sisteme tepkisini devrimci zaferler kazanma hedefine yöneltmeyen her tutum kaçınılmaz olarak halk potansiyelini yanlış yönlere kanalize edecektir. Yine AKP-MHP ittifakı ve Erdoğan'a karşılıkta somutlaşan öfkeyi sandıkta çıkacak 'zafer' hayalleriyle oyalayan her yaklaşım faşist diktatörlüğe bu süreçte nefes aldırarak, halka daha güçlü saldırmasının zeminini sağlayacaktır.

24 Haziran halka ve halkın örgütlü kesimlerine dönük daha büyük bir saldırı dalgasının ilk hazırlığıdır. Sömürü ve baskı düzenine karşı öfkemizi onu ve seçimlerini tanımayarak gösterelim. Sistemin belirlediği oyun kuralları ve güç dengeleri içinde sandıktan çıkacak sonuçlara, yasal ve anayasal kırıntılara değil sistem dışı devrimci mücadeleye ve sınıf savaşının zaferine odaklanalım. Faşizme karşı mücadeleyi işçi sınıfı, ezilen uluslar, baskı ve sömürü altındaki tüm kesimlerin gerçek kurtuluşu olan demokratik halk devrimi ve sosyalizm mücadelesine taşıyalım. Yönümüzü sistemin seçim aldatmacasına değil sınıfsız, sömürsüz bir dünya için devrimci kitle mücadelelerine ve halk savaşına dönelim. Faşizme karşı halkın ve devrimin çıkarları için seçimleri boykot edelim!

Kurtuluş Sandıkta Değil Devrimci Mücadelededir!

Seçimleri Boykot Et, Devrimi Örgütüle!

Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi Mücadelemiz!

PARTİZAN

maların ortaya çıkardığı koşullarda, bölgesel gelişmelerin ve Kürt ulusal sorununun siyasi yönetim krizini derinleştiren sonuçları olmuştur. Yönetim krizi hakim klik içerisinde ve AKP tabanında çeşitli çelişkileri ortaya çıkarmıştır. Bunların yanısıra siyasi krize etki eden temel etkenlerden biri de ekonomide yaşanan gelişmelerdir. AKP içinde de çeşitli çatlak sesleri ortaya çıkaran ekonomideki durgunluk ve ciddi kriz emareleri AKP ve Erdoğan'ı erken seçime zorlayan önemli sebeplerden biridir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın yoğun bir sömürü altında tutulduğu bugünkü koşullarda ekonomideki kötü emareler AKP hükümetine işçi sınıfı ve halkın çelişki ve taleplerini eskisi gibi yönetemeyeceğinin işaretini vermektedir. Dahası ekonomideki gelişmelerin klik içi ve klikler arası çelişkileri daha da artırması olasıdır. AKP ve Erdoğan, tüm bu ekonomik-siyasi çelişki ve risklerin de etkisiyle erken seçimi dayatarak iktidarını pekiştirmenin peşindedir.

AKP ve Erdoğan'da temsil olan hakim kliğin olduğu kadar Türk hakim sınıflarının çıkarlarıyla da örtüşen faşist sistemin yeni siyasi yönelimi; yasallaştıran seçim ve yönetim biçimiyle birlikte halkı seçenezsiz bırakmaya, başka bir deyimle de faşist 'seçeneklerden'

KÖLELİĞİMİZİ KIRARAK ÖZGÜR BİR YAŞAMA ATILALIM - III

“Elbette ki ailedeki kadının durumu ikili bir karakter kazanır, bir yandan erkeğin kölesi durumundayken, öte yandan çocuklar açısından erkek tarafından “iktidar ortağı” durumuna getirilerek, çocukların sahibi konumundadır. Her ne kadar ailede çocuklar özde erkeğin köleleri iseler de kadın açısından kendisi çocukların sahibi olarak görürler.”

AİLEDE VERİLEN EĞİTİMİN ÖZELLİKLERİ

Birinci olarak toplumun değer yargılarının en basit haliyle öğretildiği yerdir. İlk eğitim aynı zamanda toplumsal değer yargılarının en sade şekilde içselleştirilmesini sağlar. Bunun için de basitten karmaşığa giden bir eğitimi içerir.

İkinci olarak ailenin verdiği eğitim oldukça uzun sürelidir. Okulda verilen eğitim, hayatımızın oldukça sınırlı bir kesimini içerirken, aile eğitimi oldukça uzun bir dönemi kapsar. Toplumsal özelliklerimizle düşündüğümüzde, kelimenin gerçek anlamıyla yaşam boyu eğitimi içerir. Eğitimin bu süreklilik hali, verilen değer yargılarının da içselleştirilmesinde oldukça güçlü bir yer edinir. Ailede eğitim evlenene kadar sürmez, aksine evlendikten sonra da aile bağlarından kaynaklı eğitimin dozajı azalsa da ortadan bir bütün kalkmaz. Eğitimin bu süreklilik hali, ezilenlerin aynı zamanda sömürücü devletle güçlü bağlar kurmasına da yol açar.

Üçüncü olarak buradaki eğitim, okuldaki eğitimden belirli bir zıtlığı içerir. Okul eğitimi, pratikten kopuk, yaşamdan kopuk bir eğitimidir. Ailedeki eğitim ise yaşamla iç içe geçen bir eğitimidir. Bu eğitim tam da yaşamla iç içe geçen bir eğitim olduğu içindir ki toplumsal değer yargılarının hızla içselleştirilmesine yol açar. Devletin verdiği bütün eğitimlerden daha güçlü bir yerde durur. Bu eğitim pratiktir, değer yargılarının hızla yaşama geçirilmesine dayanır. Eğitimin teorik boyutu, aile içi diyaloglarla yaşam bulur. Diyaloğa dayalı teorik eğitim ve pratik yaşamın sürekliliği, öğrenilenlerin hızlı bir şekilde yaşama geçirilmesine yol açar.

Dördüncü olarak okuldaki öğretmenler, eğitim işini parayla yaparlar. Parayla yaptıkları ölçüde işine yabancılaşma da oldukça güçlü bir şekilde

yaşam bulur. Bu yabancılaşma öğretmenle öğrenci arasında bir kopukluğa yol açar. Ancak ailedeki eğitim gönüllüdür. Sevgi bağına dayalıdır. Bundan kaynaklı da oldukça hızlı öğrenilmesiyle sonuçlanır. Sevgiyle iç içe geçen bir eğitim, kavramayı ko-

cuktaki bağlılığı esas olarak bağımlılığa çevirir.

AİLEYİ OLUŞTURAN ÖĞELER

En basit anlamda aileyi oluşturan öğeler şunlardan ibarettir: Evin “reisi” olarak baba, bu babanın “eşi” ola-

zin, çizilmiş, sınırlanmış bir yaşam sürerler. Erkek daha çocukluktan itibaren buna hazırlanır. Devlet sistemi erkek üzerinden kuruludur. Üretim araçlarının erkek elinde toplanması, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmayan ailelerde de erkeğin egemenliğinin tesis edilmesiy-le sonuçlanmıştır. Devlet bir yandan halkı ezerken, sömürürken; burada erkeği bu sömürü mekanizmasının devam ettirilmesinde belirli bir pay vererek, sistemle olan çelişkisinin keskinliğini etkilemiştir.

Sömürülen erkeğin ailesi onun mülküdür. Ve mülkü olduğu oranda da ailesi üzerinde her türlü tasarrufa sahiptir. Yukarıda da vurgulamıştık: aile bir şiddet kurumudur. Aile böyle olduğu oranda aile, erkeğin uygulamış olduğu bir şiddet kurumudur. Erkeğin egemenliğinin tesis edildiği, belirleyici olanın erkek olduğu bir kurumdur. Patronu karşısında ezilen erkek, evdeki iktidar olanağından

sonuna kadar yararlanır. Evdekiler üzerinde her türlü şiddeti uygular. Bu durum da onları kendilerini ezenlerle özdeşleştirmesine yol açar (Freire, s. 23). Bu hem evdeki erkeğin ezildiği egemenlerle özdeşleşmesini hem de egemenliği altına aldığı aile bireylerin kendisiyle özdeşleşmesiyle sonuçlanır. Erkek evdekileri kendisine bağımlı hale getirir. Bu bağımlı hale getirmesi, köleliğin sürdürülmesi anlamına gelir. Bu kölelik sistemin temel kurumudur. Doğallığında devrimcilik en başta bu köleliğe tavır almaktır.

Elbette ki ailedeki kadının durumu ikili bir karakter kazanır, bir yandan erkeğin kölesi durumundayken, öte yandan çocuklar açısından erkek tarafından “iktidar ortağı” durumuna getirilerek, çocukların sahibi konumundadır. Her ne kadar ailede çocuklar özde erkeğin köleleri iseler de kadın açısından kendisi çocukların sahibi olarak görürler. Burada ister istemez kadın bir ikilem içerisinde kalır: ay-

laylaştırdığı gibi çocukta aile büyüklüklerine karşı bir bağlılık yaratır.

Burada bu bağlılık meselesi önemlidir. Bahsettiğimiz aile ezilen sınıflara ait bir aile olduğunu unutmamamız gerekiyor. Doğallığında da çocuklar üzerinde aynı zamanda büyük bir emek vardır. Emek ve sevginin iç içe geçtiği bir eğitim çocukta büyük bir etki yapar. Bu etkinin sonucu olarak çocukta aile büyüklerine bir bağlılık gelişir.

Aynı zamanda bu emek ve sevgi, devletin, egemen sınıfların değer yargılarıyla da kirletilmiştir. Ailenin gösterdiği sevgi bencilce bir sevgidir. Ailenin, başka ailelere ve insanlara yaklaşımdaki çelişki ne kadar büyükse, sevgisi de o kadar kirlidir, o kadar büyük bir bencillik barındırır. Bu bencilliğin büyüklüğü, ailenin içine kapanıklılığının büyüklüğünü de gösterir. Ailenin gösterdiği sevgideki kirlilik, bencillik harcadığı emeğin sonucunu da değiştirir. Bu emek ço-

rak anne ve bu ikisinin çocukları... Kimisi ailede annenin baba üzerinden ya da erkek üzerinden tarifine karşı çıkabilir, eleştirebilir ancak burada derdimiz bir gerçekliğin tarifidir. Gerçek yaşamda aile baba, anne ve çocuklar olarak birbirinden bağımsız oluşmazlar. Bunun aksine tam da yukarıda ifade ettiğimiz biçimde yaşanır. Doğallığında da aileyi oluşturan öğeler arasında çeşitli ilişkiler vardır ancak bu ilişkiler eşit bireyler arasındaki ilişkiler değildir, aksine piramidin en üstünde babanın yer aldığı bir hiyerarşi ilişkisi ve bunun doğal sonucu olarak da bağımlılık ilişkisidir.

Devletin sisteminde aile erkeğin sahip olduğu bir kurumdur. Evdeki kadın ve çocuklar üzerinde gerek yasalardan doğan (yakın tarihsel kesitte yasalarda yapılan belirli sınırlamalara aldanmamak lazım) gerekse de yüz yıllardır süren erkek egemenliğinin sonucu erkeğin köleleridir. Ailenin kalan bireyleri, durumlarının farkında olup olmaması hiç fark etmeksiz-

nen fabrikadaki işçi ustalarını andırırlar. Nasıl ki fabrikadaki işçi ustası işçiler üzerinde kurulan bir denetimin parçası ise ve doğal olarak patronun çıkarlarını korumakla görevlidir. Öyle ki bu durum işçi ustasında kendini işçilerden ziyade patrona yakın bir konum almasına yol açar. Genelde ailede kadın da aslında erkeğin kölesi olmasına, ataerkil sistem tarafından kendisini biçilen rol kapsamında çocukların köleliğinin sürdürülmesi, bilinçlerinde bu kölelik tohumunun güçlü bir şekilde yer edinmesi için uğraşır.

Köleliğin ve sahipliğin sürekli bir şekilde yeniden üretilmesi aslolandır. Eğer ataerkil sistem bu köleliği yeniden üretmezse varlık zeminini de ortadan kaldırmış olur. Bunun için de sürekli bir şekilde toplumsal cinsiyet ve rolleri kapsamında herkese biçilen rolü oynaması için elinden geleni yapar. Burada ailedeki kadına düşen (ki bu kadından biz sürekli çocukların annesini kastediyoruz) çocukların bu kölelik barındıran rolü oynayabilmesi için eğitimlerinde rol verilmiştir. Bu anlamda kadının durumu aynı zamanda trajiktir.

AİLE SORUNUNU NASIL AŞACAĞIZ?

Ailenin egemen sınıfların bir parçası olduğunu, varlığını bu sisteme borçlu olduğunu vurgulamıştık. Bir devrimci mücadeleye başladığında aile ilk etapta büyük oranda geri bir tavır takınır. Amacı çocuğunun devrimci mücadeleden uzak tutulmasıdır.

Bu sorunu aşmak için aileyle var olan ideolojik bağımızı koparıp atmamız gerekir. Bundan kastımız nedir? Ailemizi halkımızın bir parçası olarak görmektir. Ne onlardan fazla ne de eksik.

Bu bakış açısı ve buna uygun bir pratik hat tutturulması o kadar kolay olmamaktadır. Çünkü sistemin kazandırdığı ataerki temelinde yükselen burjuva-feodal ideolojinin özellikleri bir çırpıda kolayca ortadan kalkmamaktadır. Bunun için ısrarlı bir çabaya ihtiyaç vardır.

Bir insan devrimci mücadeleye başladığı ilk andan itibaren ailesi devrimci bir tavır hemen göstermez. Sürekli belirttiğimiz gibi aile sistemin en önemli kurumlarından biridir. Ancak her şey gibi aile de toplumun parçası olduğu oranda, bu toplumda yürütülen mücadelelerden etkilenir, değişir değiştirir. Bunun için de ailemizle ısrarlı bir mücadele yürütmek gerekiyor. Devrimci mücadelemizi ailemiz içerisinde de sürdürmek gerekiyor.

Özellikle devrimci mücadelenin geliştiği, önemli bir kesimi etkilediği yerlerde aileler görece ilerici tavır takınır ancak görece bu ilericiliği de

gerçekliğinden abartılı algılamamak gerekir. Ancak yine de farkı da yok saymamamız önemlidir.

Devrimci mücadelenin halk üzerindeki etkileri, ailemizde de görürüz. Örneğin Türkiye devrimci hareketinin etkilemiş olduğu kitlelerde, devrimci mücadeleye görece olumsuz bakışlar vardır. Yürütmüş olduğumuz mücadeleyi haksız olarak görmezler ancak yaşayabileceği kayıplardan endişe duyarlar. Çünkü onların toplumsal hafızası mücadelede büyük bedeller ödemişler ancak mücadelenin kazanımlarının zayıflığı bu

kesimde devrimci mücadeleye katılım konusunda bir zayıflık yaratmıştır. Belki bu kesimden bir kısmı devrimci mücadeleye en azından taraftarlık ilişkisini, gönül bağına hiç koparmamıştır ancak bu kesim de bile çocuklarının devrimci mücadeleye katılımı büyük çoğunlukla istene bir şey değildir. Şüphesiz istisnalar vardır fakat basmakalıp bir söz olacak ama istisnalar da kaideyi bozmuyor.

Kürt ulusal mücadelesinin etkilediği aileler şüphesiz daha büyük bedeller ödemişlerdir ancak bu kesimde ödenen bedeller karşılığında elde edilen kazanımlar bu kesimde mücadeleye daha büyük bir eğilim olmuşlardır. Bunların içinde önemli bir kesim mücadelenin aktif öznesi olmuşlardır.

ÖNCE AİLEMİZİ Mİ İKNA ETMEMİZ GEREKİR?

Neden bunları söylüyoruz? En başta her iki kesimde de aile çocuklarının devrimci mücadele içerisinde yer almasını istemezler ancak Kürt ailelerinin politik bilinci ve örgütlü düzeyinin daha yüksek olması, çocuklar üzerindeki engelleyici tavırlarında önemli farklılıklar yaratır.

İkinci olarak ise örgütlü mücadelenin büyümesi, devrimci mücadelenin kitleleri sarması ve bu mücadelenin kazanımları ailenin değişmesinin maddi temelini sağlıyor. Demek ki ailelerimiz devrimci mücadelenin bir parçası olacaklarsa önce örgütlü mücadelenin büyümesi gerekiyor. Hepimiz biliriz, örgütlenmeye dair ilk adımları attığımızda, hemen hemen hepimizin aileleri önce kendilerinin ikna edilmesini şart koşarlar.

İlk bakışta bu söz oldukça mantıklı görünür. Çünkü seni en iyi tanıyan

insanları ikna edemiyorsan başkasını ikna etmek mümkün değildir! Deneysiz bir devrimci de bu yaklaşıma aldanabilir. Pratik deneyimlerimiz göstermektedir ki bu yaklaşıma aldanılan devrimciler istisnasız bir şekilde devrimci mücadelenin dışına sürüklenmişlerdir. Doğrudur: ailemiz kadar bizi kimse iyi tanımaz ancak ikna olmak için iyi tanımak yetmez. Dahası ailemiz bizi iyi tanıdığı için mücadeleden vazgeçirecek bütün yöntemleri dener. Nelerin üzerimizde etkili olduğunu bilirler. Ve bu yöntemlerin hepsini uygulamaktan çekinmezler. Onların ilk baş-

taki amacı kendilerinin ikna olması değildir. Herhangi bir tartışmaya ikna olmak temelinde yaklaşmazlar. Kesinlikle ikna kapıları kapalıdır. Kendilerini ikna olabilecek bir tartışmaya sokmadıkları için böylesi bütün tartışmalar genç devrimcilerin üzerinde aile baskısının artmasıyla sonuçlanır.

Devrimci mücadeleye tanışana kadar görece sevgiye dayalı ilişkiler bile bir anda farklılaşır. Öncelikle duygusal baskı olmak üzere şiddetin her türlü devreye girer. Ailemiz karşımızda ağlar, sokağa çıkmamız engellenir, peşimizde sürekli birilerini takarlar. Yer yer polisle ve devletle işbirliğine girmekten de çekinmezler. Artık orada senin ne istediğinin önemi yoktur, önemli olan ailenin senin için ne istediğidir? Bütün bunlar senin iyiliğin için yapıldığı söylenir ancak gerçek hiç de böyle değildir.

Senin iyiliğin için olan şeyler ailenin senden istediği yaşamı yaşamandır. Onlar daha sen dünyaya gelmeden senin yaşamını kafalarında belirlemişlerdir. Hangi mesleği seçeceğini, evleneceğini, çoluğa çocuğa karışacağını vb. her şey kafalarında vardır. Senden istenen sana biçilen yaşamı yaşamandır.

Şüphesiz aile bunları isterken, niyet olarak iyi niyeti barındırıyordur. Doğrudur onlar neyi iyi ve doğru görüyorlarsa senin de onu yapmalarını istiyor ancak tam da mesele onların doğru olarak gördükleri değer yargıları yanlıştır ve egemenlerin değer yargılarını içselleştirmişlerdir.

Hiçbirimiz bu dünyaya gelip gelme tercihine sahip değiliz. Bu dünyaya gelmek bizim irademiz dışında gerçekleşiyor. Kimse bize bu yaşama

gelmek isteyip istemediğimizi sormuyor.

Ailenin harcamış olduğu emek saf değildir, sistem tarafından kirletilmiştir

Yaşam bizim yaşamımızdır. Doğalığında da bir insan nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşamak onun tercihidir. Normalde bir insana saygı tercihlerine de saygıyı beraberinde getirir. Tercihlerini doğru bulmaya bilirsin, bu tercihlerle bir arada yaşamak istemeye bilirsin fakat kendi isteklerini dayatman bencillikten öte bir anlam ifade etmez. Ancak bir insanın tercihi kendi iradesinin sonucudur ya da öyle olmalıdır. Ailelerimiz komşunun çocuğunun tercihine pek karışmayı kendilerinde hak olarak görmezler. Onun ve "ailesinin" tercihidir. Başkasına karışmayı kendilerinde hak olarak görmezlerken, çocuklarına karışmayı her türlü hak olarak görürler. Senin nasıl bir yaşam istediğin önemli değildir. Bu hak görme seni kendi mülkü olarak gördüğünden kaynaklıdır. Ancak hemen hiçbir aile çocuğunu mülk olarak gördüğünü söylemez, daha doğrusu meseleyi böyle kavramazlar. Onlar bu kavrayış zemininden yoksundurlar. Bununla birlikte daha çok üzerinde harcanan emekten bahsederler.

Doğrudur ortalama bir ailede çocuk üzerinde ciddi bir emek harcanır. Bu emek, büyük oranda sevgi ile iç içedir. Bu durum doğal olarak ailede, çocuğu devrimci mücadeleye katıldığında emeklerinin boşa gittiğine dair bir algı oluşturur.

Ailenin harcamış olduğu bu sevgiyle iç içe geçen emek ile çocuğunu mülkiyeti olarak görmesi bir çelişkiyi barındırır. Bu çelişki aynı zamanda ailenin devrimleşmesinin de zeminini gösterir ancak aynı zamanda bu çelişki harcanan sevgi dolu emeğin kirliliğini de gösterir.

Dikkat edilirse aile kendi harcadığı emeğin boşa gittiğinden sürekli bahseder. Bu bahsetme bazen gözü yaşlı hıçkırıklara, bazen azar dolu ifadelerle bürünür. Fakat kaygı kendi harcadığı emeğin heba olmasına da irdir yani kendisiyle ilgilidir. Burada devrimci mücadeleye yeni atılan bir insana dair bir kaygıya pek yer yoktur. Yani senin ne istediğin o an için umurlarında bile değildir.

Onlara göre sen kandırılmışsındır. Senin kendi kararını alabilecek düzeyin yoktur. Almış olduğun bu tarz kararlar örgütün "beyin yıkamasının" sonuçlarıdır. Burada sana yönelik saygının en ufak bir izine rastlanmaz. Aile bu tarz bir saygısızlığı oldukça pervasız bir şekilde yapar.

(Devam edecek)

“DEVİRİMİN ŞANLI YOLUNA, BU YOLDA ÖLÜMSÜZLEŞENLERE, 46 YILLIK PARTİMİZE VE TARİHİNE ŞAN OLSUN!”

HABER MERKEZİ- Proletarya Partisi'nin 46. Kuruluş yıldönümüne dair elimize e-posta yoluyla ulaşan Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist – Merkez Komitesi imzalı açıklamada; Proletarya Partisi'nin 50 yıllık komünist önderlik boşluğuna yanıt olduğu belirtilerek, “Bu kuşkusuz büyük bir tarihsel adım olmuştur. Atılan adım tüm sıradanlığı, tüm dogmaları, tüm korkuları, tüm kalıpları, tüm zincirleri parçalayabilecek kadar güçlü ve sistematik bir bütünlüğe sahip olarak şekillenmiştir. Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı; devrimin yolu-stratejisi ve aşamaları, toplumsal-ekonomik yapının niteliği, sosyalizmin sorunları, Milli Mesele, devrimin ittifakları, devletin niteliği ve siyasal tarihine yaklaşım meselelerinde komünist öz ve niteliğe sahip teorilere esas olarak kavuşmuştur. Bu çıkış geri dönülmez bir ilerleme ve sıçrama anlamına gelmektedir.” ifadelerine yer verildi.

Açıklama şöyle devam ediyor:

“Partimizin tarih sahnesine güçlü bir ideolojik-teorik bütünlükle çıkışı, örgütsel ayağıyla bütünleşmemiştir. Partimiz kısa sürede düşmanın saldırılarına maruz kalmıştır. Bu saldırılarda kurucu önderimiz Kaypakkaya yoldaş düşman zindanlarında işkenceli sorgular sonucu katledilmiştir. Partimiz bu şekilde ağır bir yenilgi olarak teorik-ideolojik çıkışını pratik ayağıyla örgütsel bir sıçramaya çevirememiştir. Ancak doğru bir yöntem, doğru bir çıkış ve revizyonizmden arınmış bir komünist hamle gerçekleşmiştir.

Partimiz 46 yıllık mücadele deneyimi ve birikimiyle sürekli olarak komünist özünü korumaya odaklanmış, onu sürekli geliştirme ve ilerletmeye çalışmış, varoluşsal özü olan ideolojik-politik cesaretiyle sorunlar ve ilişkiler karşısında konumlanmaktan geri durmamıştır. Devrim dalgasının geriye çekildiği, geniş kitlelerin sosyalizme ve komünizme olan inancının ideolojik saldırılarla aşındırıldığı koşullarda partimiz komünist özünü korumakla kalmamış, ağır bedeller ödeme pahasına devrimi örgütlemeye çalışmış, bu uğurda yüzlerce şehit vererek inanç ve kararlılığını ko-

rumuştur. Uluslararası komünist ve devrimci hareketin gerilediği, ciddi tahribata uğradığı koşullarda partimiz fedakarca sürece yanıt olmaya çalışmıştır. Partimizin başaramadığı her görev, üstesinden gelemediği her çelişkide ve özellikle sınıf mücadelesinin geriye çekildiği iklimde ağır ve sert saldırıya maruz kalan ise partimizin ÇİZGİSİ olmuştur. Bu ideolojik

saldırı bizzat partimizin içinden çıkmıştır. Çizgimize, parti anlayışımıza, partimizin önderlik rolüne dair yaşanan bu saldırılar bir kez daha örgütsel kriz koşullarında vuku bulmuştur. Yine bu sert ve zorlu mücadele sürecinden partimiz çıkmayı başarmıştır. Bu defa kendi hatalarından arınma, buna zemin sunan parti gerçekliğiyle yüzleşme iddiasını taşıyarak süreci karşılamıştır.

Partimiz tarihin birçok evresinde ağır sorunlarla yüz yüze kalmıştır. Bu ağır sorunları görmezden geldiği ve kaçtığı oranda gelişimini ve yetkinliğini kösteklemiştir. İdeolojik ve politik olarak zayıf düşmüştür. Sınıf müca-

delesinin biriken meselelerinin üstesinden gelememiş ve ciddi devrimci fırsatlar partimizin yetmezlikleri ve yetkinleşmemesi yüzünden kaçırılmıştır.

Emperyalist-kapitalist sistem siyasi ve ekonomik olarak derin bir kaos ve açmaz içinde olduğu bir süreçten geçmektedir. Emperyalistler arası re-

çıklarları için baş tehlike olarak görmektedir. Türk hakim sınıfları Efrin'i emperyalist güçlerin açık ve örtülü desteği ile işgal ederken, T. Kürdistanı'nda şehirleri ve dağları uçak, füze, tank ve gelişkin teknolojik silahları ile yerle bir etmektedir.

Faşist diktatörlük saldırılarını sadece Kürtler'e yönelik şekillendirmemektedir. OHAL ile adeta topyekün saldırıyla tüm toplumsal güçleri hedefe koymakta, muhalefet eden herkese ağır baskı ve sindirme politikası uygulamaktadır. Saldırıların boyutu kapsamlıdır. Ancak bu kapsamlı saldırı aynı zamanda kapsamlı bir krizin ürünüdür. Bu kriz sisteme dair tartışmalarla birlikte yürümektedir. Türk egemen sınıfları sistemi yeniden organize etme sürecini adeta son 20 yıldır kesintisiz sürdürmektedir. Ancak kendini yenilemeye çalışma ve bu ekseninde anayasayı tadilattan geçirecek yapılan her düzenleme yeni bir hüsrana ve daha ağır bir krizle karşılaşılacaktır.

Türk hakim sınıflarının politik krize çare arayışı devam etmektedir. Son olarak bulunan çare “başkanlık” rejimi olmuştur. “Başkanlık” sistemi de bu krize çözüm üretemeyecektir. Türk hakim sınıflarının çeşitli klikleri arasındaki çatışma ve savaşım ise gün be gün büyümekte ve bunun yarattığı zeminde acımasız bir yok etme mücadelesi şekillenmektedir. Referandum, erken seçim ve “yeniden” seçim tartışmaları bitmek tükenmeksizin son süreçte sürekli gündemdir. Bu hem egemenlerin yönetme krizine işaret etmekte, hem de egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma ve birbirini zayıf düşürmeye yönelik seçimlerin bir sopa olarak kullanılması durumu vardır. Faşist diktatörlük seçim ve meclisi artık incir yaprağı olarak kullanmak yerine bu dönemde egemen kliklerin mücadele aracına açık şekilde dönüştürmüştür. Bu bağlamda seçimlerin kitlelerin nezdinde meşruiyet zemini yaşanan gelişmelerle birlikte ortadan kalkmakta, geniş kitleler dolgu malzemesi olarak kullanılmaya tepki vermeye hazır hale gelmektedir. Bu durum politik krizin derinliğine, genişliğine ve yıkıcı, sarsıcı etkisine işaret etmektedir.

Ancak politik kriz sadece kendiy-

kabet ezilen halkların dökülen kanı eşliğinde acımasız pazar savaşları şekline bürünmektedir. Emperyalizme göbekten bağımlı faşist diktatörlük, efendilerinin yaşadığı krizin benzerini yaşamaktadır. Faşist diktatörlük ve onun dümenindeki AKP siyasi krizini sürekli bir şekilde yeni siyasi krizlerle yönetme biçimine büründürmüştür. İç ve dış politikada tam bir askeri ve politik saldırganlık ve savaş çizgisi izlemektedir. Özellikle bu saldırgan politikasını Ortadoğu'daki çıkarları eksenine oturtmaktadır. Faşist diktatörlük özellikle Kürtler'in, Kürdistan'ın her parçasında elde edeceği ulusal kazanımı

sınırlı değildir, politik krizin karakteri özellikle bölgesel çaptadır ve sürekli. Bu durum krizi derinlikli ve boyutlu kılmaktadır. Böylesi kapsamlı kriz dönemleri devrimci gelişimin olanaklarının daha belirgin hale geldiği dönemlerdir. İçinden geçtiğimiz dönem böylesi bir dönemdir.

Emperyalist barbarlar ve bölgesel gerici devletler Ortadoğu'da acımasız bir savaşım içindedir. Bu savaş iklimi keskinleşen çelişkiler, sürekli bozulan ve değişen siyasi dengeler, yeni ilhak girişimleri, pazarların yeniden tasnif edilme arayışı ve artık fiilen bozulan sınırlar anlamına gelmektedir. Emperyalist talanın esas olduğu bu mücadelede ezilenlerin devrim ihtiyacı daha fazla kendini göstermektedir.

Yoldaşlar;

Partimiz böylesi bir dönemde kuruluşunun 46. yılını kutluyor.

Sağ tasfiyeciliğin yarattığı tahribatı sağ tasfiyeci hizip üzerinden tanımlamadan, buna zemin sunan parti gerçekliğini inceleyerek ihtilalci çizgisine en güçlü şekilde sahip çıkma, onu yeniden üretme çabası içinde hareket edeceğiz. Sağ tasfiyecilik bir döneme rengini veren ideolojik-siyasi bir saldırı olarak görülmelidir. Partimizde

bu iddiasızlıktan malül, öncü ve önder gücü silikleştiren, kendiliğindenciliği kutsayan, reformizme el uzatan, liberal-uzlaşmacı çizginin etkisi altında kalmıştır. Bu etkiyle yeterli mücadele edemediği için partimizde bu çizgiyle rengini bulmuş tasfiyeci bir hizip boy vermiş, büyümüş ve kendini var etme zemini yakalamıştır. Ancak hala partimizin bu sağ tasfiyeci zeminden tam bir kopuş içinde olduğu söylenemez. Bu sorunun farkındadır ve hedefine koymuştur.

Bu süreçler partinin eksikliğini, zaafını, zayıflıklarını ve yetmezliklerini hızla aşma, güçlenme ve hamleler yapma olanağını daha fazla sunmaktadır. Partimiz sağdan esen tasfiyeci rüzgar ve etkiye karşı bu sürecin devrimci ateşinde pişme ve yetkinleşerek gelişmede kararlıdır. Bu bilinçle çelişkilere yaklaşacak, sorunların üstüne gidecek, ilerlemenin dinamiklerine sarılacak, gelişimin halkalarını yakalamak için devrimci teori ve pratiğe odaklanacak ve yoğunlaşacaktır. Önderimiz Kaypakkaya bize büyük bir silah ve miras bıraktı. Bu silahı bu süreçte daha etkili kullanma, mirası kıskançlıkla koruma ve sahiplenmede kararlıyız. Çünkü ihtiyacımız olan budur. İşçi sınıfının ve ezilen halk yığınlarının ihtiyacı olan da budur.

Gelişmeler devrimci savaşıma daha güçlü sarılmayı dayatmaktadır. Partimiz Halk Savaşı yolunda sebatla ilerlemektedir. Bu süreç silahlı mücadelenin imkansızlığına değil, daha da mümkün ve zorunlu olduğuna işaret etmektedir. Partimizin 46 yıllık mücadelesi aynı zamanda kesintisiz silahlı mücadele tarihidir. Gerilla savaşında ısrar, iktidarın namlunun ucunda olduğunda kararlılık tarihidir. Bu iktidar mücadelesi Partimizin önderliğinde Gerilla savaşını esasa alarak kararlılıkla ve ısrarla sürdürülmeye devam edecektir. Devrimci savaşımız bu temellere dayanarak ilerleyecek ve kesintisizliğini koruyacaktır. Ta ki partimizin siyasi kurmaylığında İktidar zapt edilene kadar.

Yoldaşlar;

Geride bıraktığımız 46 yıl ateşten, kandan bir mücadele tarihidir ve dikkatle incelenmesi halinde öğretisi ve katkısı büyük olacak niteliktedir. Gerçekliğimizin bilincinde, sorunlarımızın farkında olarak ve en önemlisi de bu sorunları aşmak için, bu tarihten yüzümüzü asla çevirmeden öğreneceğiz ve geleceği mutlaka kuşatacağız.

Bu tarihte; Yoluna çıkan engelleri,

sapmaları aşma kararlılığı ve iradesi var.

Bu tarihte; Tüm burjuva ideolojik saldırılara karşı MLM bilimi rehberliğini kuşanma var.

Bu tarihte; İlkeli duruş ve tutumun düşmanda korku, halkta güven oluşturma var.

Bu tarihte; Halk Savaşında ısrar, kararlılık ve sebat var.

Bu tarihte; Nihai zafere kadar sürecek mücadelenin umudu ve coşkusu var.

Bu tarihte; Can bedeli yaratılan değerlerin can bedeli korunup, geliştirilmesi var.

Bu tarihte; Başta dört Genel Sekreterimiz olmak üzere yüzlerce şehit yoldaşımızın kavgayı büyüyen katkısı ve büyütün talimatı var.

Bu tarihte; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın emaneti partimizin ihtilalci çizgisi için adanmış canlar, verilmiş ömürler ve hesapsız-kaygısız ödenmiş bedeller; yenilgilerden doğrulamayı başarmış sağlam bir öz; burjuva ideolojisinin kuşatmalarını parçalamış devrimci bir ruh vardır”

TUTSAK PARTİZANLAR:

“ŞAN OLSUN İHTİLALCİ PROLETER ÇİZGİMİZE!”

HABER MERKEZİ- Gebze Hapishanesi'nde bulunan kadın Partizanlar gazetemize gönderdikleri açıklama ile Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 46. yılını kutladılar. Açıklama şöyle;

Değerli dostlar, yoldaşlar;

Partimizin kuruluşunun 46. yılında Gebze Hapishanesi'nden coşkuyla merhaba!

Sınıf denilen olgunun ortaya çıkışından günümüze dinmeyen sızısı, kabuk bağlamayan yaralarıyla bu dünya bizim!

Altında yaşayabileceğimiz ne başka gökyüzümüz, ne de üstünde yaşayabileceğimiz başka bir toprağımız var. Bizi biz yapan bütün değerlere sahip olduğumuz tek yer burasıdır. Ekmeğimiz, anılarımız, masallarımız, türkülerimiz, sevdiklerimiz, acı ve sevinçlerimiz kısacası bizi yani insanı insan

yapan, verdiğimiz emek, döküğümüz ter burada, bu dünya denilen büyük kürede.

1972'de dinmeyen sızıyı dindirmek, kabuk bağlayan, iyileşmeyen yaraları iyileştirmek için yola çıktığımızda; ideolojisi, programı, tüzüğü, stratejisi ve çelikten disipliniyle proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimi, işçi sınıfının öncü ve örgütlü müfrezesi olmak için ateşten gömleklerimizi giyip çıkmıştık yola. Olumluluklarımızla, eksik ve hatalarımızla 46 yıldır yazılan kesintisiz bir mücadele tarihi içinde; emeğe, özgürlüğe, iyi, doğru ve güzel olan ne varsa korumaya, büyütüp geliştirmeye çalıştık. Cehennemi yeryüzüne getiren 21.yüzyılın haramilerine karşı halkın çıkarlarını korumak için tavizsiz bir duruşu esas aldık. Bugün kolektif olarak içinde bulunduğumuz zaaflarımızı onarma mücadelesi verilirken bile esas aldığımız

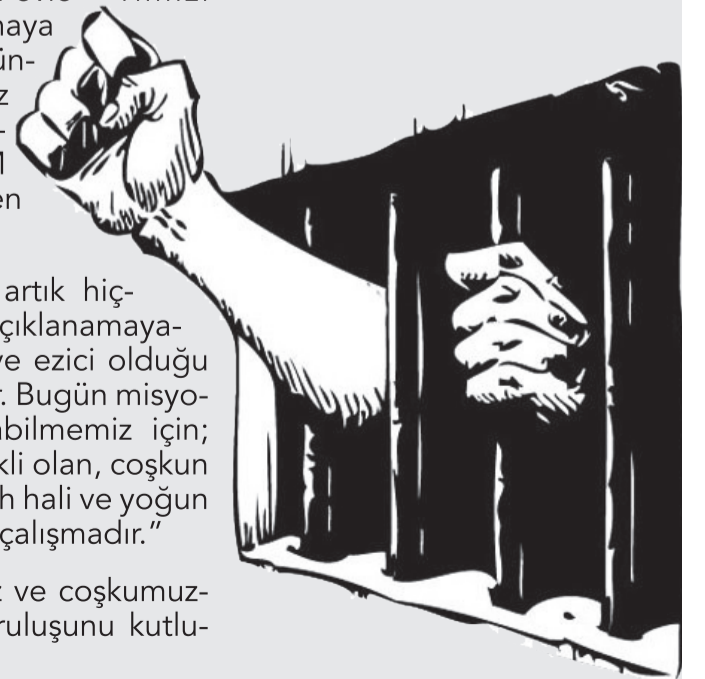
duruş, konaklayacağımız yer yine burası olacaktır. Ülkemiz ve dünya halkları 21. yüzyılda belki de hiç olmadığı kadar emperyalist-kapitalist sistemin tehlikesi altındayken kimse- nin evinde oturup olan biteni seyretme lüksü olmadığı, yavgının adım adım evlerimizi tutuşturup sarmaya başladığı bu günlerde şüphesiz bizim de en güçlü silahımız MLM yolunda yürüyen kolektifimizdir.

Tarihin akışının artık hiçbir “ama”yla açıklanamayacak kadar hızlı ve ezici olduğu unutulmamalıdır. Bugün misyonumuzu oynayabilmemiz için; “Bizim için gerekli olan, coşkun fakat sakin bir ruh hali ve yoğun ama düzenli bir çalışmadır.”

Tüm umudumuz ve coşkuumuzla Partimizin kuruluşunu kutlu-

yoruz. Şan olsun 46. yılında Proletarya Partisi'ne, ölümsüz şehitlerimize, zindanlarını parçalayan tutsaklarımıza ve ihtilalci proleter çizgimize!

Gebze Hapishanesi'nden Tutsak Kadın Partizanlar

1 Mayıs Avrupa'da coşkuyla kutlandı

ALMANYA

FRANSA

İNGİLTERE

AVUSTURYA

NÜRNBERG: 1 Mayıs Fransa, Almanya, İsviçre, Avusturya, İngiltere ve Yunanistan başta olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde kutlandı. Kutlamalardaki coşku gözden kaçmazken Türkiyeli işçi ve emekçilerin katılımı yoğun oldu.

FRANSA- Bu sene demiryolları işçilerinin büyük grevleri ve öğrenci hareketiyle karşılanan 1 Mayıs'ta katılım da geçen senelere göre yoğundu. Enternasyonal proletaryanın Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs, Fransa'da kitlesel ve coşkulu şekilde kutlandı.

Macron'un yeni yasa ve reformlarına karşı binlerce işçi taleplerini 1 Mayıs'ta da haykırdı.

1 Mayıs etkinliği başkent Paris'te coşkuyla başladıktan sonra yürüyüş sırasında polis ve kitle arasında yaşanan çatışmalardan kaynaklı miting yapılamadı. Paris, Strasbourg, Reims ve Bordeaux'da da düzenlenen mitinglere, Partizan kortejleri de pankart ve flamarıyla yer aldı.

ALMANYA- Dünya işçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs Almanya'da kitlesel şekilde kutlandı. Kapitalist emperyalist sistemin korkulu günlerinden biri olan 1 Mayıs'ta sermayenin hizmetindeki kolluk güçleri de yoğun şekilde önlemler aldı ve "yasaklı semboller" bahanesiyle yürüyüşlere ve mitinglere katılan kitleleri terörize etti.

Almanya'da Partizan, Ulm, Nürnberg, Wuppertal ve Hannover'de 1 Mayıs etkinliklerine etkin şekilde katılım sağladı. Yapılan yürüyüş ve mitinglerde Partizan pankartları ve Kaypakkaya resimli bayraklar ilgi çekti.

LONDRA- 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin çağrısıyla Karl Marx Kütüphanesi'nin önünden Londra merkezde bulunan Trafalgar Meydanı'na kadar bir yürüyüş yapıldı.

Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmenlerin yoğun şekilde katıldığı yürüyüşte Londra Partizan da "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" ve "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı İngilizce pankartıyla yerini aldı.

Trafalgar Meydanı'nda son bulan yürüyüşten sonra Tertip Komitesi ve diğer kurumlar adına konuşmalar yapılarak etkinlik sona erdirildi.

AVUSTURYA- 1 Mayıs etkinlikleri Linz, Viyana, Vorarlberg ve Innsbruck kentlerinde gerçekleşti.

Etkinliklerin en kitleseli Innsbruck şehrindeydi. Landhausplatz'da başlayan kutlamalara çok sayıda göçmen ve Avusturyalı örgüt katıldı. 1 Mayıs komitesinin hazırlıklarını yapmış olduğu yürüyüş ve miting coşkulu geçti. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüşte farklı renkler yan yana birlikte yürüdü.

Çeşitli kurumların katılmış olduğu 1 Mayıs kortejinde Partizan ve ATİGF bayrakları, pankartları ve oldukça kitlesel bir katılımı renkli ve coşkulu bir şekilde yürüyüşte yerini aldı. Partizan ve ATİGF korteji hem görselliği ile hem de 200 kişilik katılımı ile yürüyüşe renk kattı.

ATINA- Bu yıl Atina'da 1 Mayıs 3 farklı noktada toplanılarak oluşturulan kortejlerle kutlandı. Proletarya Partisi iki ayrı platformda yerini aldı. Türkiyeli ve T.Kürdistanlı devrimciler tarafından oluşturulan platform ve ayrıca kardeş partisi KKE(m-l) ile birlikte yürüdü.

Günler öncesinden Türkçe ve Yunanca hazırlanan ortak afişler kentin sokaklarında yerini alırken, hazırlanan çift dilli ortak TKP/ML-KKE(m-l) 1 Mayıs bildirisi de yürüyüşlerde yaygın bir şekilde dağıtıldı.

İSVİÇRE- İsviçre'de 1 Mayıs etkinlikleri kapsamında, En görkemli ve kalabalık kitle katılımının olduğu yer Zürih ve Basel şehrinde gerçekleşti.

TKP/ML'nin oluşturduğu görsel korteji yürüyüş boyunca oldukça dikkat

çekmekteydi. Proletarya Partisi pankartının yanısıra, Dersim'de şehit düşen, Gül Kaya ve Hasret Tanrıverdi'nin resimlerin de yer aldığı pankartın arkasında Partizan bayraklarıyla oluşturulan kortej sık sık, "Dersim'de düşene dövüşene bin selam!" sloganları eşliğinde yürüyüşün bittiği alana geçildi.

Binlerin yer aldığı yürüyüş sonrasında miting alanında yapılan konuşmalarda, işçi ve emekçilere yönelik hak gaspları, TC devletinin baskı, katliam ve Efrin'e yönelik işgali de protesto edildi.

İsviçre'deki 1 Mayıs'ın diğer mekanında Basel şehrinde gerçekleştirildi. Messeplatzda toplanan kitle saat 10.30 yürüyüşe geçildi. Partizan ve İTİF'in yanısıra diğer Türkiye ve Kürdistan'lı kurumlarda yürüyüşte yerlerini aldılar. Partizan korteji, "Yaşasın 1 Mayıs, Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya, Halk Savaşçıları Ölümsüzdür!" sloganları ve marşlar eşliğinde miting alanına gelindi.

Konuşmalar sonrasında çekilen hallerle etkinlik sonlandırıldı.

Fransa'da Grevler ve Öğrenci İşgalleri

Dünya ölçeğinde egemen olan emperyalist-kapitalist sistemin önemli bir dışlisi olan; hem kendi ülkesinde hem de başta Ortadoğu ve Kuzey Afrika olmak üzere dünyanın birçok coğrafyasında sömürü cenderesini sürdüren Fransa'da yaşananlar dikkate değer durumda.

2008'den bu yana inişli çıkışlı bir ivme sürdüren sistemin ekonomik krizi, kapitalist devletler açısından "faturası ezilenlere çıkartılarak" bertaraf edilmeye çalışılsa da kapitalizmin "krizler sistemi" olduğu gerçekliği Fransa'da hükümünü sürdürmekte.

Özellikle yakın tarihte gerçekleştirilen seçimlerle başkanlığa getirilen Emmanuel Macron'un seçim öncesi başta ekonomi olmak üzere birçok reform vaadi gerçekliğe dönüşmüş durumda. Fakat bu reformlar, elbette ki halkın gelir düzeyinin gelişmesi için değil sermayenin ve kapitalist devletin ihtiyaçlarına yönelik gerçekleştirilmekte.

Bu saldırılardan ilki işçilere yönelik gerçekleşmekte. Fransa'da önemli bir sektör olan demiryolları üzerine geliştirilen saldırı hükümet sözcüleri tarafından "köklü bir değişim gerekmede" argümanlarıyla savunuluyor. SNCF (Devlet Demiryolları) reformu, "borç sorunu" gündeme getirilerek, demiryolları işçilerinin statüsünün kademeli olarak düşürülmesi ve sektörün "rekabete açılması" amaçlanıyor. Bu saldırıya karşı ise demiryolları işçileri grevler ve eylemlerle direnişini sürdürüyor. Fransa'nın her yerinde demiryolları işçileri, Nisan ayının başında grev ilan etmiş ve sokaklar binlerce işçiyle dolmuştu. Sendikacı işçilerin grevi hala sürmekteyken, sendika sözcüleri grevlerin daha da genişletileceğini ve reform geri

çekilene kadar mücadelenin sürecini belirtiyor. Bu noktada işçilerin iş bırakmalarının yanında bu mücadelenin sokak ayağını da örmeleri önemli bir yer tutuyor. Grevlerin başladığı

ilk tarihlerde Fransa genelinde on binlerce işçi sokaklara dökülürken, uzun vadeli eylem planı çerçevesinde etkinlikleri hala sürmekte.

Bir diğer saldırı dalgası ve direniş de "manidar" bir şekilde 68 Hareketi'nin 50. yılını karşıladığımız şu tarihlerde öğrenciler cephesinde gelişmekte. Bu noktada yine kapsamlı bir reform olan "Parcoursup Reformu", esas anlamda öğrencilerin üniversiteye "seçilmesi"ni öngörmekte. Reformun esas yanını bu oluştururken, öğrencilerin var olan akademik haklarına da ciddi bir saldırı söz konusu. Devlet sözcüleri, reformu pazarlarken öğrenciler için en iyi sistem olduğunu vurgulamakta. Öğrenciler ise tüm bu yalan argümanlara karşı reformun gerçek yüzünü kitlelere anlatmak için fiili direnişe geçti.

Bu direniş sırasında Fransa'nın hemen her yerinde amfiler ve fakülteler

öğrenciler tarafından işgal edildi. Öğrencilerin militan eylemlikleri, birçok fakültenin kapanmasını da beraberinde getirdi. Forumlar ve meclislerle örgütlenen öğrenci gençlik, üniver-

nem Fransa'da daha hareketli günler yaşanacağı şimdiden öngörülebilir.

İşçi ve öğrencilere karşı bu saldırıları gerçekleştiren Fransa devleti, uzun bir süredir havaalanı yapımına karşı

Nantes yakınlarında direnişçiler tarafından otonom bölge ilan edilen ve birçok eylemci için önemli bir simge haline dönüşerek birçok kolektif etkinliğin gerçekleştirildiği "ZAD (Zone-à-defendre/Savunulacak Alan)" bölgesinin tahliyesi için yüzlerce polisle saldırdı. Jandarma ve polislerin tatil izinleri iptal edilerek bu bölgede operasyona verilmesi sonucu binlerce gaz bombası ZAD alanını doldurdu. Saldırı sonucunda alanda bulunan yapılar harabeye çevrildi. Emmanuel Macron ise işçi ve öğrencilerde olduğu gibi bu konuda da yazılı ve görsel basında halkı kandırmak için yalan

söylemlerde bulunarak ZAD alanına saldırıyı meşrulaştırmaya çalışıyor. Resmi olarak operasyonun bitirildiği tarihin üstünden onlarca gün geçmesine rağmen ZAD aktivistleri ise saldırılara karşı alanları terk etmeyerek insanları desteğe çağırdı.

Saydığımız tüm saldırılar ve buna karşı militan direnişler bizlere, önümüzdeki süreçlerde Fransa'da hareketli günlerin yaşanacağını gösteriyor. 68' Hareketi'nin 50. yılında işçi, öğrenci ve aktivistlerin direnişleri 68' ruhunun yeniden doğacağını sinyallerini de vermekte. Elbette ki bu ruhun yeniden doğması, ezilenler için müjde, ezen bir avuç sömürücü içinse korku demek. Bu korkularından kaynaklı egemenler, işçilerin ve öğrencilerin haklarını budamaya çalışarak, hak taleplerine saldırıyla karşılık veriyor.

siteleri işgal ederek tüm öğrencilerin bu reforma karşı harekete geçmesi gerektiğinin altını çiziyor. Fransa devletinin hak talebine karşı verdiği "yanıt" ise işte tam da burada ortaya çıkıyor. Öğrencilerin kendi gelecekleri için girdiği bu mücadeleye Fransa devletinin, polisinin, üniversite yönetimlerinin cevabı baskı, cop ve biber gazı oldu. İşgal edilmiş birçok üniversiteye, üniversite yönetiminin talebiyle saldıran polis, cop ve biber gazı kullanarak öğrencileri zorla dışarı attı. Bu saldırılar sırasında önemli bir direniş alanı olan Tollbiac Üniversitesi'ndeki saldırıda bir öğrenci polis saldırısı kafa üstü yere düşerek komaya girdi. Yine hükümet yanlısı ya da neo-nazi örgütlenmeler ise polis ve üniversite yönetimi gözetimi altında direnişteki öğrencilere saldırdı. Tüm bu saldırılara karşı öğrenciler fakülte işgallerini yaygınlaştırdı. Öğrenci hareketi cephesinde önümüzdeki dö-

Hindistan'da gerilla kampına saldırı

HABER MERKEZİ- Hindistan devlet güçlerinin Maharashtra eyaletinde bulunan Maoist gerilla kampına yönelik saldırısında çoğu kadın 37 gerillanın yaşamını yitirdiği iddia edildi.

Hindistan'da devlet güçleri, Maharashtra eyaletindeki ormanlarda bulunan Maoistlerin gerilla kampına saldırı düzenledi. Resmi kaynaklar, yoğun ateş altına alınan kampta çoğu kadın 37 gerillanın yaşamını

yitirdiğini iddia etti. Maoist partiden konuyla ilgili henüz resmi bir açıklama yapılmazken, saldırının hangi koşullarda gerçekleştiği, hayatını kaybedenlerin tümünün gerilla olup olmadığı ise öğrenilemedi.

Yoksulluk ve sömürüye karşı 1967'de örgütlenen gerilla hareketi, Chhattisgarh, Odisha, Bihar, Jharkhand ve Maharashtra ormanlık bölgelerindeki kamplarda faaliyet yürütüyor. Devam eden eylemlerde geçtiğimiz

ay, merkezdeki Chhattisgarh'da 8 polis yaşamını yitirmişti.

Pazartesi akşamı Gadchiroli kasabasında yaşanan çatışmalarda ise 6 gerillanın hayatını kaybettiği bildirildi.

KENDİLİĞİNDENCİLİĞİN PANZEHİRİ DİYALEKTİK-MATERYALİZM KAVRAYIŞININ DERİNLEŞTİRİLMESİDİR!

Kendiliğindenciliğin hüküm sürdüğü şartlarda, gelişmenin olması imkansızdır. Gerileme, ideolojik yıpranma, devrimci duygularda aşınma, sınıf bilinci ve kininde azalma ya da yitim kaçınılmazdır. Söz konusu olan kuru kuruya inanç, içi kof bir kendine güven, gözü kara ve salt yıkıcı bir kin ve nefret, kendiliğindenciliğin panzehiri olamaz.

Sınıf mücadelesinde, proletaryanın ya da ezilen milyonların iktidar savaşımında, iradi müdahaleyi reddeden, gereksiz gören anlayışı tanımlayan kavramdır kendiliğindencilik. Kendiliğindenciler; devrimleri, sınıflar savaşımını, proletaryanın iktidar mücadelesini reddetmezler. Ne var ki, iktidar mücadelesi yürüten proletaryaya bilinç götürmeyi, bu bilinci götüreceği olan komünist partisini örgütlemeyi ve komünist partisinin, işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı yürüttüğü iktidar savaşımına kurmaylık yapmasını gereksiz görürler.

Kendiliğindencilere göre, kapitalist sistemin iç dinamikleri, yani kapitalizmin doğasındaki çelişkileri, işçi sınıfının devrim bilincine, burjuvaziye iktidardan alaşağı etme bilincine ulaşmasını sağlayacaktır. Bu yüzden işçi sınıfına, kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalist sistemin kurulması gerektiği bilincini dışarıdan götürmeye gerek yoktur. Marksizm'in "sağdan" yorumlanmasıdır kendiliğindencilik. Hareketi, değişim ve dönüşümü en önemlisi de sosyal alandaki gelişmeleri, insan iradesini hesaba katmaksızın yorumlayan sistemli ve disiplinli bir anlayışı tanımlar. Dünyayı, toplumsal gelişmeleri, yani hayatı iradecilik ile açıklayan anlayışın tam zıttıdır. İradecilik, bütün nesnel şartları yok sayarken, kendiliğindencilik de, iradeyi yok sayarak nesnel şartları her şey kabul eder. Diyalektik tarihsel materyalizm, dünyayı yorumlama ve değiştirme pratiğinde, nesnel şartları yok sayan iradeciliği de, iradeyi yok sayan kendiliğindenciliği de reddeder. Diyalektik tarihsel materyalizm, tarihi, hareketi, toplumsal alt üst oluşları, objektif

ve subjektif faktörlerin diyalektik ilişkisini ve etkileşimini bir arada değerlendirerek açıkladı. Örneğin bir toplumsal alt-üst oluş (devrim) için, objektif faktörler ne denli olgunlaşırsa olgunlaşsın, subjektif faktör yani irade olmaksızın devrimin gerçekleşmesi imkansızdır;

aynı şekilde subjektif faktör ne denli güçlü olursa olsun, objektif faktörler olgunlaşmaksızın da toplumsal alt-üst oluş imkansızdır. İşte kendiliğindencilik, objektif faktörler ile subjektif faktör arasındaki zorunlu diyalektik birliği yadsır ve mekanik bir biçimde objektif faktörleri "her şey" ilan eder. Bu yüzden de, "devrim", "sınıf mücadelesi", "sosyalizm", "Marksizm" savunusu sözde kalır ve proletaryayı edilgenleştirerek, burjuvazi karşısında savunmasız bırakır. Bugün için kolektifimiz saflarında, kendiliğindencilik doktrinini savunanlar yoktur. Yani devrimin, objektif şartların olgunlaşmasıyla kendiliğinden gerçekleşeceğini, proletaryaya bilinç götürmenin

gereksizliğini, bunun için komünist partisinin sınıf savaşımına müdahalesinin gereksizliğini savunan anlayışlar yoktur. Ama kendiliğindenciliğin çeşitli tezahürlerinin saflarda boy verdiği de aşikardır. Bunun en bariz biçimleri de, ülke ve dünyada yaşanan pek çok

yakınıyorsak, çıkarmamız gereken sonuç, olayları ve gelişmeleri, yani toplumsal çelişkileri Marksizm-Leninizm-Maoizm perspektifiyle analiz edemediğimizdir. Kolektifimizde kendiliğindenciliğin tezahürünü pratik müdahalesizliğe indirgemek; yani eylemsizlik, aksiyonsuzluk (hareketsizlik) olarak algılamak, sorunu oldukça darlaştırmak olacaktır. Aksine, kendiliğindenciliğin tezahürleri en çok ülkede ve dünyada yaşanan gelişmeleri bilimsel bir perspektifle yorumlayıp olumlu olumsuz sonuçların neler olduğunu tespit etmekte, elimizin altında ve çevremizde devrim mücadelesini güçlendirecek olanakların neler olduğunu inceleyip bunları kullanma çabasında; kolektifimizin 46 yıllık tarihine rağmen sınıf mücadelesinde olması gereken yerde olamamasının nedenleri üzerine, alışılmış, basma kalıpcı yöntemlerin dışına çıkarak sorgulama ve bilimsel sonuçlara ulaşma çabasında; sınıf mücadelesinin ve komünist partisinin hangi tipte kadrolara ihtiyaç duyduğu ve bu tipte kadrolar haline ulaşma gayretinde; karşı devrimin ideolojik, politik, kültürel, örgütsel kuşatmasını yarmak için ne tür politikalara ve taktiklere ihtiyaç duyulduğunun araştırılmasında ve bunları tartışıp maddileştirme çabasında... Velhasıl ideolojik, politik, askeri örgütsel ve kültürel anlamda daha da yetkinleşme çabası ve gayretinde gözlemlenmektedir kendiliğindencilik. Açıktır ki kendiliğindenciliğin etki alanının böylesine geniş olması, mücadelenin öznesi bilincinin muğlaklaştığının da göstergesidir. Kendine güven duygusunun, kuşatmayı yarma cesare-

tinin kırılmasıdır. Mevcut durumu objektif olarak kabullenmedir. O halde bizim kendiliğindenciliğin ne olduğu üzerine sayfalar dolusu yazılar yazmaktan, saatler süren konuşmalar yapmaktan ziyade, hem faaliyet alanımızda hem de kolektifimizin diğer faaliyet alanlarında kendiliğindenciliğin hangi biçimlerde somutlandığı üzerinde durmamız çok daha verimli olacaktır. Komünist partisinin her militanı, her komitesi, kendini dünyüyle sınamak zorundadır. Politik bilinci, örgütsel aktivitesi, kitleler üzerindeki etki gücü, komünist partisinin diğer alanlarıyla ilişkisi ve katkı düzeyi, yani bir bütün olarak pratiği dünden farklı ve daha ileri değilse o militan ve komite kendiliğindenciliğin girdabına tutulmuş demektir.

Kendiliğindenciliğin hüküm sürdüğü şartlarda, gelişmenin olması imkansızdır. Gerileme, ideolojik yıpranma, devrimci duygularda aşınma, sınıf bilinci ve kininde azalma ya da yitim kaçınılmazdır. Söz konusu olan kuru kuruya inanç, içi kof bir kendine güven, gözü kara ve salt yıkıcı bir kin ve nefret, kendiliğindenciliğin panzehiri olamaz. Nesnel gerçekliğin bilimsel temelde yorumlanıp doğru müdahalelerin neler olması gerektiğini tanımlamayan devrimci teoriyle buluşmayan inanç, yok olmaya mahkumdur. Aynı şekilde kendine güvenin ve sınıf kininin de bilimsel bir temeli olmak zorundadır. Mevcut sistem, kendiliğindenci düşünüş ve yaşayış tarzının en güçlü üretim merkezidir. Ekonomik, politik, kültürel anlamda toplumun çok küçük bir azınlığını tatmin eden bu sisteme karşı güçlü ve etkili halk hareketlerinin olmayışı, kendiliğindenci düşünüş ve yaşayış tarzının ne denli güçlü olduğunu göstermiyor mu? Evet, kitlelerin mevcut sisteme karşı muazzam bir tepkisi var; ama bu tepkiyle hiç de doğru orantılı olmayan bir tepkisizlik de var. Niye? Çünkü kitlelerin kendine güven duygusu öylesine zayıf ki, bütün hoşnutsuzluğuna ve tepkisine

rağmen, sistemin kendisine çizdiği sınırları kanıksıyor ve o sınırlar içerisinde yaşamaya kendini mahkum sayıyor. Sisteme karşı olan hoşnutsuzluğunun en ileri tepki biçimi kamu kurumlarının kuyruklarında, adliyelerde, toplu taşıma araçlarında vb. yerlerde açığa çıkıyor. Küfürleşiyor, yumruklaşıyor ya da boğazlaşıyorlar. Yani kendi içine patlıyorlar. O halde saflarımızda yaşanan ve çeşitli alanlarda tezahürleri olan kendiliğindenciliğin, bu sistemden sızdığı bir gerçek. Çünkü kolektifimizin saflarına gelir gelmez, sistemin kazandırdığı ve benimsettiği düşünüş tarzından arınmış olmuyoruz. Aksine, pek çoğumuz, salt sistemden değil, geniş emekçi yığınlardan da umudumuzu kestiğimiz, aradığımızı (sorunsuz bir yaşam, mutlu bir ilişki, geleceğini idame ettirme garantisi veren çalışma ortamı olanağı vb.) bulamadığımız için geliyoruz devrimci saflara. Henüz devrimci saflara gelmeden önce bulunduğumuz ortamı (aile, arkadaş, mahalle, okul, fabrika) değiştirme pratiğine ya hiç girmemiştir ya da biraz çaba harcadıktan sonra "bunlardan iş çıkmaz" demiştir; böyle dediğimiz için de o ortamlardan bir an önce kurtulmak için devrimci saflara gelmişizdir. Yani değiştirme, dönüştürme çabasına, emek harcama sabrına yabancıyızdır. Ama buna rağmen, devrimci saflara geldiğimiz için, hem kendimizin, hem de bizden başka gelenlerin, bütün değer yargılarını, düşünüş ve yaşayış tarzlarını, geldiğimiz ortamda bıraktığımızı, dahası kendimizi geldiğimiz ortamdaki insanlardan çok farklı görür-zannederiz. Hal böyle olunca, devrimci safları sorunsuz, sıkıntısız, her şeyin güllük gülistanlık olduğu bir ortam olarak algılar ve böyle bir beklentiye şartlandırırız kendimizi. Bizim için neyin iyi neyin kötü olduğuna, evde babamız, annemiz, okulda öğretmenlerimiz, arkadaş ortamlarında en iyi bilenlerimiz, fabrikada patronlarımız, askerde komutanlarımız karar vermişlerdir. Onların karar vermesinin gayet doğal olduğunu sistem bize

kanıksattığı için, bunda problem görmeyiz. Devrimci saflara da bizim için neyin iyi olduğunu bilmedikleri için gelmişizdir. Onların karar vermesinin yanlış olduğunu, bu ilişkinin bizi nesneleştirdiğini kanıksadığımız ve esas karşı çıktığımız ilişki bu olduğu için değildir. Bu sefer devrimci saflarda, bizim için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar verme yetkisini sorumlumuza, soyut bir parti olgusuna devrederiz. Kitlelere nasıl gitmek gerektiğini, kitlelerin yaşayış tarzlarındaki değişiklikleri, egemenler arası çelişkilerin nedenlerini ve bu durumun nasıl bir gerçeklik yarattığını, devrimin nasıl maddi bir güce dönüşeceğini, hangi aşamada hangi araçların devreye sokulması gerektiğini, sorumlumuz ve soyut bir parti belirlemelidir. Sorumlumuza ve soyut olan partiye güven ve sevgimiz sonsuzdur. Ama ne zamana kadar? İşler yolunda gittiği sürece.

Sistemde arayıp da bulamadıklarımızı kolektifimizin ortamında bulduğumuzu, bulacağımızı zannettiğimiz sürece. Aradıklarımızı, nasıl bulacağımızı, istediklerimizi nasıl gerçekleştireceğimiz bizim sorumlumuz değildir. Bu sorumlularımızın ve partinin sorunudur. Yap dediğini yaparız yapma dediğini yapmayız. Çünkü sorumlumuza ve kolektifimize güveniyoruz. Peki işler iyi gitmez olunca? Kolektifte, devrimci saflarda bulacağımızı zannettiklerimizi bulamadığımızı düşünmeye başladığımızda beklentilerimize yanıt alamadığımız kanısına kapıldığımızda ne oluyor? Kendiliğindenci düşünüş ve yaşam tarzının kaçınılmaz refleksi açığa çıkmaya başlıyor. Sorumlumuza ve örgüte olan "sonsuz" sevgi ve bağlılığımız birden bire sonu olan bir sevgiye ve bağlılığa dönüşüyor. İşte kendiliğindenci düşünüş ve yaşayış tarzının hayatta özne değil nesne olarak yaşamayı kabullenişin, devrimci saflarda, sınıf mücadelesinde de devam ettirilmesinin en doğal sonucu. Sınıf mücadelesindeki konumunu, örgüt içerisindeki duru-

şunu özne olarak değil de nesne olarak tanımlayan bir militanın ya da kadronun, düşünüş ve yaşam tarzında kendiliğindencilikten kurtulması imkansızdır. Kendiliğindenci bir militan ya da kadronun sınıf savaşımına, proletaryanın iktidar mücadelesine kazandıracağı bir mevzi olamaz. Dahası, böyle bir militan ve kadronun proletarya davasına adanmış politik ömrü de fazla uzun olamaz. Bu ne bir niyet ne de samimiyet sorunudur. Bu, madde ile bilinç arasındaki diyalektik ilişkinin hükmüdür. Eleştirmek, mevcut durumu onaylamamak, kendiliğindencilikten kopuşmak için bir adımdır; ama kesinlikle herşey değildir. Eleştirmede ve mevcut durumu onaylamama tarzında da kendiliğindenci bir tarza saplanmak mümkündür. Hem devrimci saflarda hem de örgüt ortamında böylesi anlayışlara rastlamak hiç de zor ve istisna bir durum değildir. Kendiliğindenciliğin karşıtı, tarihi ve bugünü diyalektik-materyalist yöntemle; yani Maoizm bilimiyle yorumlayıp, anın gerektirdiği politikaları tespit edip proletaryanın iktidar savaşımına bu politikalarla yön verme ısrarcılığı ve bu ısrarcılığı sürekli kılan sabrı kuşanmaktır. Evet Marksizm, toplumlar tarihini inceleyerek kapitalizmin kanunlarını açıklamış ve sosyalizmin kaçınılmazlığını ilan etmiştir; ama sosyalizmin kendiliğinden kurulacağını değil Leninizm, Marksizm bir eylem kılavuzu olarak benimseyip, yaşadığı anın, emperyalizm çağının nesnel yasalarını açıklayıp, sosyalizmi maddileştirmiş ve böylelikle Marksizm'i bir üst evreye taşımıştır. Maoizm ise 1917 Ekim Devrimi sonrası nesnel dünyanın yasalarını açıklayan ve proletaryanın eylem kılavuzu olan Marksizm-Leninizm bilimine katkının adıdır. Bu aşamaların hiçbirisi kendiliğindenciliğin ürünü değildir. Aksine her biri, diyalektik materyalist yöntemin, bir eylem kılavuzu olarak algılanıp nesnel dünyanın yeniden yorumlanması ve değiştirmek için iradi müdahalede bulunma teorisinin ve pratiğinin sonucudur.

Siyasi Gericiliğin Elinde Bir Baskı ve Sömürü Aracı Olarak Din

“Dinin siyasi gericiliğin bir dayanağı haline getirilerek egemen sınıfların elinde nasıl bir baskı ve sömürü aracı haline geldiği, geçirdiği evrelerle birlikte dinler tarihine bakıldığında bile rahatlıkla görülecektir.

Bir tür olarak insan dünya üzerinde milyonlarca yılı bulan bir geçmişe sahiptir. Bu süreç içerisinde gelişip evrim geçirerek günümüze kadar gelmiştir. Düşünmek ve sosyalleşmek insanı doğadaki diğer bütün canlılardan ayırır. İnsanın doğa ile olan savaşımı yani emek, onu geliştirmiş, kendini koruyarak sürekliliğini sağlamıştır. İnsanın oluşumuyla başlayan çelişkiler inanç, din, felsefe, sınıf, kültür vb. çatışmalarında oluşan bir tarihe sahiptir.

İlk insana baktığımızda doğanın acımasız ve zorlu koşullarında hayatta kalabilmek için sürekli bir arayış içerisine girmiştir. Bu arayışta kazandığı her bilgi insanın yaşama şansını arttırmış ve onu bilgiye ulaşma noktasında teşvik etmiştir. Ancak henüz ilkel olan insanın düşünme, kavrama, sorgulama düzeylerinin zayıf olmasında kaynaklı doğada meydana gelen kimi olaylara (gök gürültüsü, volkanik patlamalar, sel, deprem vb.) anlam verememesi, maddi dünyanın yanında insanların manevi dünyasını da yaratan etkenlerden olmuştur. Açıklayamadıkları bu olayları doğüstü güçler olarak görüp kendilerine farklı farklı tanrılar yaratarak inanç sistemleri oluşturmuştur. İşte dinin çıkış noktası burasıdır yani insanın doğa karşısındaki zayıflığı, çaresizliği ve bir güce sığınma isteği kaynaklı etmiştir. Ancak zaman içerisinde insanın düşünme, kavrama ve sorgulama yapısı geliştikçe de inanç sistemleri değişime uğramış, tarihin her kesitinde bir şeylere inanmayı sürdürmüş ve kutsallaştırmaktan asla vazgeçmemişlerdir. Kısaca bu durum sadece ilkel insan topluluklarına ait olmayıp, totemler, putlar, çok tanrılı dinleri ve toplumsal yapının değişimiyle birlikte tek tanrılı dinlere geçerek günümüze kadar gelmiştir.

Geçmişte insanların dini inanışları iyiye, güzele, doğruya ulaşma ve aynı zamanda kötülüklerden korunma gibi bir içeriğe sahipken yeni bir toplumsal aşama olarak sınıflı toplumların oluşmasıyla birlikte din olgusu da değişime tabi tutularak yeni sistemle uyumlu hale getirildi. O artık insan-

ların zor zamanlarında sığındıkları, medet umdukları bir güçten öte egemen sınıfların çıkarlarına göre biçimlenen halk üzerinde kullanılan etkin bir baskı ve sömürü aracı haline getirildi. Maddi yaşamı belirleyen üretim araçlarını elinde bulunduran egemen sınıfları, manevi dünyayı da buna yedekleyerek kendi egemenliklerini pekiştirip güçlendirme noktasında bir araç olarak kullanma yoluna gittiler.

Dinin siyasi gericiliğin bir dayanağı haline getirilerek egemen sınıfların elinde nasıl bir baskı ve sömürü aracı haline geldiği, geçirdiği evrelerle bir-

likte dinler tarihine bakıldığında bile rahatlıkla görülecektir. Yine günümüzde dinin en güçlü silahlardan biri haline gelmiş olmasının yarattığı sonuçları en iyi uygarlığın olduğu gibi tek tanrılı dinlerin de merkezi olan coğrafyamızda da görebiliriz. Dinin siyasi gericiliğin aracı kılınması ve yıkıcı bir güç haline gelmesi genel olarak bölgemizde hakim din olması boyutuyla İslam dinine mâl edilmiştir. Ancak buz dağının görünen yüzü bu olsa da esasta Yahudilik de (‘seçilmiş halk’ olma inanisinden kaynaklı Hristiyanlık ve İslam’a göre çok daha sınırlı bir nüfusun dini olmasını getirmiştir) Hristiyanlık da İslamiyet kadar egemen sınıfların elinde bir silah olarak kullanılmıştır.

Haçlı Seferleri her ne kadar sömürgeci amaçlar için başlatılsa da halk kitlelerini arkalarına almak için kilise ve egemen sınıflar işbirliğine girerek ‘kutsal yerlerin’ (Kudüs) Müslümanların elinden kurtarılmak gibi ‘kutsal’ bir dava olarak sunulmuştur. Elbette dinin siyasallaştırılması ve kutsallık kisvesi altında ezilen halkların birbi-

rine kırdırıldığına dair tarihte şimdi sıralayamayacağımız kadar fazlasıyla örnek var. Günümüzde aldığı biçimlerin ise hem tanıdığı hem de birebir etkisi altındayız. Bu yanı sıra dünden ders çıkarmak görevimizken bugüne ve yaşadığımız bölgeye odaklanmalı, halk kitleleri için ciddi bir tehlike olan dinin siyasi gericiliğin temel bir aracı olması gerçeği ile mücadele etmeliyiz.

İnanç ve ibadet çerçevesindeki içeriğinden koparılıp bölgedeki emperyalist sömürü ve talanın manivelası olarak kullanılan din (İslam), ege-

dır.

Ortadoğu bölgesinin bir parçası olan ülkemizde ise dini kendine payanda yapan siyasi gericiliğin temsilciliğini iktidar kliğinin sözcüsü olan AKP yapmaktadır. ABD’nin “ılımlı İslam” projesi çerçevesinde emperyalistlerce dinci-despotik Arap-İslam rejimlerine karşı alternatif “model” olması için iktidara getirilen ve ilk zamanlar kendini “muhafazakar-demokrat” olarak tanımlayan AKP kliği, “3Y”ye (Yolsuzluk, Yoksulluk, Yasaklar) karşı mücadele vaadiyle geniş kesimleri de yanına çekerek iktidara gelmişti.

Ancak iktidarda bulunduğu 15 yıl boyunca kendi kliğinin kurumlaşmasını sağlarken, eğitimden sağlığa, toplumsal yaşamdan kamu alanlarına devletin ve toplumun siyasal İslam’a göre şekillendirilmesi, dini normların yaşamın her alanına sirayet etmesi de dayatıldı, egemen kılındı.

Ülkenin zenginlikleri daha fazla emperyalistlere peşkeş çekilirken, “3Y” vaadinin

aksine yağmanın, talanın, açlığın, yoksulluğun tavan yaptığı bir düzen inşa edildi. Ancak Erdoğan’ın da eşbaşkanlığını yaptığı emperyalistlerin BOP projesi ve AKP’nin rol model olmayı planladığı “ılımlı İslam” hayalleri çökerken, aynı zamanda Ortadoğu’da “oyun kurucu” olmayı planlayan TC’nin, “derin stratejisi”de “derin yalnızlık”la her taraftan duvara tosladı. Bugün AKP kliği ve egemenlerin iç ve dış siyasette yaşadığı tikanıklık, siyasi ve ekonomik krizleri onları daha da saldırganlaştırmakta, “vatan”, “millet” normlarıyla savaş çığırtkanlığı yaparken ordusuyla, yargısıyla, tüm toplumun sesini kesip, baskı, zor ve yasaklarla toplumu tek tipleştirmeye çalışmaktadır. Ancak onca saldırı ve yasaklara rağmen halk kitlelerinin her geçen gün artan memnuniyetsizliği dipte müthiş bir kaynama nedenidir. Ülkemizde devrimci durum her geçen gün yükselmektedir. Bu yükselişi bir devrimci fırtınasına çevirmek komünist öncünün görevidir.

menlerin elinde siyasallaştırılırken, halklar ve kültürler mozaigi de olan bölge savaş alanına dönüştürülmektedir. Egemenlerin iktidar mücadelesinde bölge halklarının ortak yaşam ve kültürel değerleri, hoşgörü vb. hümanist insancıl özleri öldürülüp halklar birbirine düşmanlaştırılırken, din ölmek ve öldürmek şekline büründürülmüş politik bir silah haline getirilmektedir. Emperyalistler arası kapışmaların ve paylaşımın arenası haline getirilen bölgede, emperyalistlerin çok çeşitli sömürü politikalarını ve BOP (Büyük Ortadoğu Projesi), “Yeniden Yapılandırma”, “İlimli İslam” vb. adlar altındaki projelerini egemenler bir taraftan yerli işbirlikçi iktidarlar aracılığı ile yaşama geçirirken diğer taraftan da emperyalistlerin oluşturduğu, geliştirdiği, besleyip palazlandırarak sahaya sürdüğü gerici, radikal dinci örgütler aracılığı ile de dinden beslenen siyasi gericilik geliştirilerek, çıkarılan savaşlarla bölge içinden çıkılmaz bir bataklığa dönüştürüldü. Halklara ise açlık, yoksulluk, ölüm, savaş, sömürü, ırkçılık, yağma ve talan “kader” olarak sunulmakta-

Parti Militanı, Devrim Hamalı; Armenak Bakırcıyan

tir. Ezilen emekçi bir Ermeni ne anlam ifade ediyorsa O'nun yaşamında, emekçi bir Kürt, bir Arap, bir Türk, Boşnak, Çerkez de aynı şeyi ifade ediyordu. Çünkü O, insanları mensup olduğu milliyetlere göre değil, ezenle ezilenin olduğu bir dünyada, dahil olduğu sınıfa göre değerlendiriyordu. Bunun için Proletarya Partisi saflarında çeşitli milliyetlerden yoldaşlarıyla omuz omuza faaliyet sürdürüyordu. Bu anlamda onu en iyi, bir dönem Proletarya

Bu ülkede Ermeni olmak zordur. Daha hafızalarımızda tüm sıcaklığıyla durmaktadır 1915 Ermeni Soykırımı. Bu ülkede devrimci olmak da zordur. Sıradan bir demokrat insanın bile her türlü baskıya maruz kalabildiği bir ülkede devrimci olmak ve öyle yaşamak. Toplumun "Tek dil, tek millet, tek bayrak" anlayışıyla asimile edilmeye çalışıldığı, karşı duruşların büyük bedeller ödediği bir ülkede Ermeni kimliğiyle komünist olmak zordur. İşte Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır) böyle bir ülkede Ermeni kimliğiyle insanlığın kurtuluş mücadelesinde yerini almış ve yaşamını Türk, Kürt, Ermeni çeşitli milliyetlerden ve azınlık uluslardan emekçi Türkiye halkı için feda etmiş bir komünist-

ya Partisi saflarında birlikte faaliyet sürdürdüğü Hrant Dink'in "O, tertemiz bembeyaz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı" sözü anlatıyordu. 1953 yılında Diyarbakır'da doğan Armenak Bakır, ilkokulu bitirdikten sonra İstanbul'da Surp Harç Lisesi'ne kaydedilir. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ni kazanır. Devrimci düşüncelerle burada tanışır. Nubar Yalınyan, Hrant Dink, Manuel Demir ve daha başkalarıyla Proletarya Partisi saflarında örgütlenir. Bu durum egemenler tarafından pek hoş karşılanmaz. Bu yüzden Proletarya Partisi saflarında Ermenilerin faaliyet sürdürmelerini her zaman bir saldırı aracı olarak kullanmışlardır. Kimi

dönem Proletarya Partisi onlar için bir "Ermeni örgütü" olmuştur, kimi dönem "ASALA'yla işbirliği" içinde. Bunların hiçbiri kuşkusuz gerçeği ifade etmemektedir. Gerçek olan bir şey vardır ki o da Proletarya Partisi'nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yegane kurtuluş yolunu işaret ettiği. İşte Armenak da bu gerçeği görerek Proletarya Partisi saflarında örgütlenmiştir. İlginçtir; Orhan ismini babasının bir arkadaşı koymuştur. İsmi aldığı kişi gözü pek bir fedaiymiş. (Fedai, Ermeni grupların oluşturduğu direnişçi Partizan gruplarının adı) Ablasının deyişiyle "Adını onurla taşıdı ve o da iyi bir devrimci oldu." Ermeni Soykırımı sonrası bölgede sağ kalan ancak varlığını "gizlemek" zorunda kalan pek çok Ermeni aile, onunla başlayan bir uyanış içerisinde bulur kendini. O Proletarya Partisi'nin bir üyesi ve kadrosudur. O, kimi zaman Tariş İplik Fabrikası'nın direnişinin örgütlenmesinde, kimi zaman askeri bir eylemdir. O'nun yaşamını en yalın haliyle ifade etmek gerekirse yiğit bir komünist, kararlı, sevilen ve unutulmayan bir kişilik diyebiliriz. Faaliyet yürüttüğü bölgenin Ali Ağa'sı olan Armenak, insanların gönlünde yer etmiş bir kişiliktir. Öyle ki köylüler şehit düşükten sonra yattığı yatağa kimseyi yatırmayacak kadar çok sevmişlerdir Armenak'ı. Öyle ki yaşlı bir köylü "Ero sen öleceğine, benim oğlum çok sevmiştir Armenak'ı. Kuşkusuz bu sevgide Armenak'ın kitlelerle kurduğu diyalogun etkisi tartışılmazdır. Dürüst, sıcakkanlı, atik, insan sever bir kişiliğinin yanısıra bölge halkının

sorunlarıyla da ilgilenmesi devletin köylüler üzerinde uyguladığı baskılara karşı tavır koyan ve hesap sorucu özelliği de kitlelerle kısa sürede kaynaşmasını sağlamıştır.

Armenak kitlelerle bağının yanında Parti'nin militan kişiliğine de verilecek en önemli örneklerden bir tanesidir. Yaşamını Partiye adanmış, Partiye atan bir yüreğin altından kalkamayacağı bir zorluk yoktur. Bir eylem için gittiği İzmir'de tutsak düşen Armenak, Partinin böylesi değerli bir komünisti zindanlarda bırakmama kararından sonra diş ağrısı bahanesiyle gittiği hastaneden yoldaşlarının yardımıyla firar etmiştir. Armenak, devlete askeri eylemlerle vurduğu darbenin yanı sıra kendini en güçlü hissettiği hapisanelerinden de firar ederek onları düşürdüğü küçük durum nedeniyle daha özel bir nefretini ve kinini kazanmıştır. Firar sonrası eylemin büyük yankı uyandırmamasından kaynaklı Parti Onu Türkiye Kürdistanı'nda görevlendirir. 13 Mayıs 1980'de Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümünde parti kararı gereği bir polis komiserinin cezalandırılması eylemi sırasında Elazığ Karakoçan'da girdiği çatışmada silah elde toprağa düşmüştür. Devlet ona olan kinini cenazesinde dahi göstermiştir. Cenazesini kimsesizler mezarlığına gömen devlet, daha sonra köylüler ve Proletarya Partisi militanları tarafından kaçırılarak Nazımiye'nin Xarig (Yukarı Oduca) köyüne gömülen Armenak'tan intikam almak için kemiklerini çıkarttırıp Gole Xızır'a (Peri Çayı) atmıştır.

(Bir Partizan okuru)

Dersim'in Mazgirt ilçesinde 12 Eylül 1980'den 12 Mayıs 1992 tarihine kadar düşmanla bağlantısını kesmeyen işbirlikçi bir muhtar, Halk Ordusu'nun almış olduğu karar doğrultusunda cezalandırılır. Başarıyla tamamlanan eylem sonrasında, gerilla birliğinin birkaç gün sonra operasyonda olan düşman güçlerince yerleri tespit edilir. Düzenlenen roket ve bomba saldırısı sonucu Halk Ordusu gerillalarından **Gürsel Çelebi** (Erdal) yaralı ele geçirilip katledilirken, **Gülseren Ağgül** (Kamile) şehit düşer.

Eyüp Güllen (Sidar), 1972 Maraş doğumludur. Proletarya Partisi ile üniversite eğitimi için gittiği Eskişehir'de tanışır. Kısa zamanda Komşol içinde örgütlenir. Bu yürüyüşünü 94'ün 11 Mayıs'ında Dersim Mazgirt Dinar Köprüsü'nde bir kaza sonucu yoldaşlarına devrederek ölümsüzleşmiştir.

Mehmet Kocadağ, 1950 Muş Varto doğumlu olan Kocadağ, 1 Mayıs 1976'da kutlamanın ardından MİT tarafından kaçırılarak katledilmiş ve Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarihteki yerini almıştır.

Haydar Çakmak, Dersim'de bir muhbirin ihbarı sonucu Pag bölgesinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981'de şehit düşti. İhbar eden muhbir, Proletarya Partisi tarafından ölümle cezalandırıldı.

Bahar Yıldız, 1963 yılında Dersim'de doğan Bahar Yıldız, devletin kolluk güçlerinin takibini atlarmaya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledilerek ölümsüzleşmiştir.

Dersim Çemişgezek Bozan Yaylası'nda çıkan çatışmada **Ağa Şimşek** ve **Kenan Bozkurt**, 9 Mayıs 1985 tarihinde ölümsüzleştiler.

Mehmet Ali Elalmış, Mayıs 1990'da şehit düşti. **Mehmet Yaşar**: Dersim'in Nazımiye ilçesi Çakaran Deresi'nde çıkan çatışmada 14 Mayıs 1992'de şehit düşti.

Dursun Adabaş, 1996 yılının 1 Mayıs'ında açılan ateş sonucu şehit düşen Adabaş, 1 Mayıs'a ilk kez katılmıştı.

Mehmet Yaşar, Diyarbakır Dicle doğumlu Mehmet Yaşar 1989'da gerillaya katıldı. Dersim Nazımiye'de Çakaran Deresinde 14 Mayıs 1992'de çıkan çatışmada şehit düşti.

“1 Mayıs Taksim”dir, Mücadeledir!”

Bu yıl 1 Mayıs kutlamaları yasakların ve tartışmaların gölgesinde geçti. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin öncülüğünü yaptığı ve birçok devrimci-demokrat kurumun mutabık kaldığı 1 Mayıs'ın Maltepe'de kutlanacağı açıklamasına karşın aralarında Partizan ve DDSB'nin de olduğu birçok sendika ve devrimci kurum 1 Mayıs'a Taksim'e çağrı yaptı. Taksim alanının mücadele ile kazanıldığını ve işçi sınıfıyla bütünleşen bir alan olduğuna vurgu yapan kurumlar “icazet alarak” yapılan kutlamaya katılmayacaklarını ifade ettiler.

“Bizler Taksim'in 1 Mayıs'a kapatılmasını kabul etmeyen ve fiilen Taksim iradesiyle davranacak kurumlar olarak, 1 Mayıs'ta Taksim de olacağımızı ilan ediyoruz.” çağrısıyla Saraçhane'de bir araya gelen Alınteri, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik-DDSB, Devrimci Yolda Özgürlük, İnşaat İşçileri Sendikası, (İnşaat-İş) Mücadele Birliği Platformu, Partizan, Proleter Devrimci Duruş'un yanı sıra DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş sendikaları, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Taksim Meydanı'nda kutlamak için Aksaray'da bulunan şube binaları önünde bir araya geldi.

İşçiler sık sık “Her yer Taksim her yer direniş”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak” sloganları haykırıldı. Daha sonra ölen işçiler için saygı duruşunda bulundu.

Taksim'e yürüyüşe geçen kitle devrimci demokrat kurumlar ve binlerce işçi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde polis tarafından durduruldu. Yürüyüşü engellemeye çalışan polis, devam edeceklerini dile getiren sendika ve demokratik kitle örgütlerine “1 Mayıs'ı belediyenin karşısındaki parkta kutlayın” dedi. Polisin engellemesi sonucunda kitle Saraçhane Parkı'na geçerek basın

açıklaması gerçekleştirdi.

Alınteri, Mücadele Birliği, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Gençlik Dernekleri, Devrimci Proletarya, Devrimci Yolda Özgürlük, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Umut-Sen kortejleri sendikalarla beraber yürüyüşte yer alırken, Partizan korteji de yürüyüşe “Yaşasın 1 Mayıs- Biji Yek Gulan” şiarlı pankartıyla katıldı.

Yasak ve engellemelere rağmen Taksim'e çıkmaya çalışanlara polis saldırısı gerçekleşti. Maltepe, Beşiktaş ve Taksim'de 84 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.